

Illustration: KAMUI710 story: Littleleskyofme

เจ้าตามสั่ง

story : Little sky of me

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 219

เจ้าตามลัว

เขียนโดย LittleSkyofme

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2566

ราคา 445 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4779-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภักษญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจดिया โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรันย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชรภาพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ธนัชพร ฉิมทับ พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว อนุภา อนันทานนท์ ศุภรดา ศิลปะ กรรณิการ์ นากล้ำ
ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปกภาพประกอบ : KAMUI710 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

สวัสดิ์ค่ะทุกคน LittleSkyofme เองนะค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักกัน

ผ่านนิยายเรื่องนี้ค่ะ หลายๆ คนอาจจะเคยได้ผ่านตากันมาบ้างแล้ว กับเรื่องราวของคุณพ่อครัว 'เจ้า' กับ 'คชา' เลขาฯ คนเก่ง ดีใจมาก ๆ เลยค่ะที่ได้มีโอกาสพาทุก ๆ ตัวละครจากในนิยายเรื่องนี้มาไฟล์ในหนังสือเล่มนี้ รอชมความซื่อสัตย์ที่มาพร้อมกับความน่ารักของ 'เจ้า' ไปพร้อม ๆ กันค่ะ รวมไปถึงจนถึงเรื่องราวของการทำตามความฝันในการเป็นพ่อครัวด้วย

ไว้มาลุ้นไปพร้อม ๆ กันค่ะว่า 'เจ้า' จะสามารถก้าวข้ามอุปสรรคต่าง ๆ ฝ่าฟันปัญหาไปได้หรือไม่ เช่นเดียวกับร่วมให้กำลังใจ 'คชา' ขอพรให้เขาได้สมหวังกับคุณเพื่อนสนิทแสนซื่อสัตย์คนนั้นเร็ว ๆ ด้วยเถอะ! นอกจากนี้ก็ยังมีตัวละครอื่น ๆ ในเรื่องที่จะพาความสนุกสนานมาให้ทุกคนที่ได้่านนิยายเรื่องนี้ รับรองว่าจะไม่ผิดหวังที่เลือกหยิบมันขึ้นมาอ่านแน่นอนค่ะ!

สุดท้ายนี้ก็ต้องขอขอบคุณทุกคนมาก ๆ เลยนะค่ะที่คอยให้กำลังใจและสนับสนุนกันมาโดยตลอด ดีใจมาก ๆ เลยค่ะที่ได้รู้จักกันอีกครั้งผ่านหนังสือนิยายเล่มนี้ ขอให้สนุกกับการอ่านนิยายเรื่อง

เจ้าตามสั่ง นะคะ ยังมีตอนพิเศษที่ไม่เคยเผยแพร่ที่ไหนมาก่อนอยู่
ท้ายเล่มด้วย อย่าพลาดเด็ดขาดนะ ไว้รอพบเจอกันใหม่ในโอกาส
ต่อไป สวัสดีค่า

Littlekyofme

ศรีอยุธยา

บทนำ

'King of Cook' คือรายการแข่งขันทำอาหารชื่อดังที่กำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในทุกวันนี้ ผ่านมาแล้วทั้งหมดสองซีซั่นด้วยกัน ผู้เข้าแข่งขันจะต้องงัดเอาทุกความสามารถที่มีมาประชันกันอย่างดุเดือด ฝ่าฟันทุกด่านที่กรรมการกำหนดไว้เพื่อชิงชัยเป็นที่หนึ่ง ผู้ชนะจะได้รับรางวัลเป็นเงินถึงสามล้านบาท พร้อมกับได้รับโล่เกียรติยศที่สามารถนำไปประดับประวัติของตัวเองให้กลายเป็นพ่อครัวเวอร์ชันอัปเกรด ยึดอกภาคภูมิใจได้อย่างไม่อายใคร เงินรางวัลมากมายขนาดนั้น ล่อตาล่อใจทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มพ่อครัวแม่ครัวที่สนใจและมีความสามารถในการประกอบอาหาร การแข่งขันนี้ไม่จำกัดวัย ไม่จำกัดเพศ ไม่จำกัดวุฒิการศึกษา เป็นลูกตาสีตาสา ทำข่าวไซ้เจียวได้แค่เมนูเดียว ก็สามารถมาสมัครได้

และแน่นอน...รายการที่แสนจะดุเดือดเร้าใจ มีเงินรางวัลก้อนใหญ่เป็นของล่อตาล่อใจอย่างนี้ มีหรือที่ผู้คนจะไม่สนใจ แต่ใครกันล่ะที่จะบ้าดีเดือดมากพอกับการลงสนามแข่งขันสุดโหดนั้น บางคนถึงกับมองว่ามันเป็นการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย จะให้ไปแข่งกับพวก

มือโปรทั้งหลาย ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะเอาชนะ แต่ด้วยเหตุผลดังกล่าว เงินรางวัลถึงได้ไหลตาม ทำลายความสามารถแบบสุดๆ ทั้งสองซีซั่นที่ผ่านมามีแต่คู่แข่งระดับมืออาชีพทั้งนั้น ต่อให้เป็นคนธรรมดา ก็ยังมีความสามารถถึงขั้นเป็นพ่อครัวในร้านอาหารสุดหรู ไม่มีประสบการณ์ในการทำอาหารหลายปี คู่แข่งมหาโหดขนาดนั้น มีหลายคนเลยที่ถอดใจ ขอเป็นเพียงผู้ชมทางบ้านธรรมดาไปเรื่อยๆ ดีกว่า

แต่ความคิดนั้นไม่เคยมีอยู่ในหัวของผู้ชายที่ชื่อว่าเจ้า
ฟู!

“แม่म्मม! อีพีเจ้านั้นจะเผาบ้านแล้ววว!”

เจ้าเป็นเด็กชายคนหนึ่งที่มีความฝัน เขามีน้องสาวหนึ่งคนชื่อนาง ตั้งแต่จำความได้ เด็กชายเจ้าคนนี้ไม่เคยอยู่ห่างไกลจากครัว อายุได้สามขวบก็เลือกจับของเล่นจานชามพลาสติก ตักดินตักน้ำ ปรงอาหารขายให้คุณนายแม่ พออายุห้าขวบก็เริ่มจับของจริง แม่ตกใจจนเกือบช็อกเมื่อเห็นไอ้เจ้าหัวแหลมถือมีดเดินหัวเราะแหยๆ ไปทั่วบ้าน แล้วสะดุดล้มหน้าทิ่ม ดีที่มีดไม่ทิ่มแทงเข้าตัว ไอ้เจ้าที่สามารถรอดจากคมมีดมาได้ แต่กลับโดนไม้มะยมฟาดจนกันลายนเสียอย่างนั้น

ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ยังไม่เข็ด แอบเข้าครัวหยิบเอาของใช้มาจำลองสถานการณ์อยู่บ่อยครั้ง ชอบไปเกาะประตูแอบดูคุณนายแม่ทำอาหาร ครัวเจ้าอ้อยขึ้นชื่อลือชาเป็นอย่างมาก ไม่ว่าใครเดินทางผ่านไปมา ทุกคนต่างต้องตบไฟเลี้ยวแวะเข้ามาชิมอาหารครัวเจ้าอ้อยกันทั้งนั้น ฝีมือการทำอาหารของแม่อ้อยถือว่าเด็ดสุดในย่านนี้ แม่แต่นายอำเภอยังต้องยกนิ้วให้

เพราะถ้าหากนายอำเภอเถลไถลไปกินข้าวครัวสาวอื่น มีหวังโดนเชือดแทนไก่แน่นอน

เด็กชายเจ้าจะตาลุกวาวทุกครั้งที่ได้เห็นเปลวไฟลุกท่วมกระทะ มองเห็นมือทั้งสองข้างของแม่หยิบจับทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความว่องไว

จังหวัดบึงบอระเพ็ดปักๆ กระแทกใจเป็นอย่างมาก เสียงสากกระแทกครกดังหนักแน่น ช่มขวัญครัวบ้านอื่นได้ ไม่ว่าจะเอาวัตถุดิบอะไรให้คุณนายอ้อยทำไม่ถึงชั่วโมงจะได้เมนูรสเลิศออกมาให้ได้ชิมกันแน่นอน เด็กชายเจ้ายกมือเขี้ยวๆ ในตอนที่คุณครูถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร เจ้าจะตอบเสียงดังอย่างมั่นใจทันที

“อยากเป็นพ่อครัวครับ!”

แน่นอนว่าพ่อลูกชายต้องการเช่นนั้น เจ๊อ้อยก็ไม่ขัด จับมานั่งเรียนวิชาครัวกับตัวเองตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ พาทำอาหารง่าย ๆ ไปก่อน จากนั้นก็ไต่ระดับยากขึ้นเรื่อย ๆ ผ่านไปหลายปี ในที่สุดเด็กชายเจ้าก็โตมาเป็นไอ้เจ้า ทำงานเป็นมือขวาของเจ๊อ้อย พ่อครัวอันดับสองรองจากแม่ของตนเอง ฝีมือการปรุงอาหารของเขานับว่าพ่ายแพ้ก็แค่แม่เท่านั้น วันไหนเจ๊อ้อยเหนื่อยที่จะดูแลร้าน เจ้าก็จะสวมบทบาทเป็นพ่อครัวคอยทำหน้าที่นั้นแทน มองเห็นลูกชายเติบโตใหญ่เป็นหนุ่มมาก ฝีมือเช่นนั้น คนเป็นแม่ก็ได้แต่ยกผ้าซับหัวตาเบา ๆ

เจ้ายิ่งโตก็ยิ่งเก่ง นอกจากเรื่องอาหารแล้ว หน้าตาก็นับสวยก็ดีเลิศ ประเสริฐศรีไม่แพ้กัน พอเริ่มเป็นวัยรุ่นเข้าหน่อย ยีนของนายอำเภอ ก็เริ่มเด่นขึ้นทุกที ๆ มัดใจสาวน้อยเพื่อนร่วมห้องและเพื่อนต่างโรงเรียนมานักต่อนัก ใครเดินผ่านก็เป็นอันต้องเหลียวหลัง บ่อยครั้งที่เจ้าออกไปประกวดแข่งขันทำอาหารกับทางโรงเรียน ก็มักจะมีคนจากที่อื่นถูกตาต้องใจไอ้เจ้าอยู่เสมอ เข้ามาขอเบอร์โทร. ก็เคย มีมา มากมายไม่ขาด หัวกระไดบ้านเจ๊อ้อยไม่เคยแห้ง

เจ้ามันดูเป็นคนดี สมบูรณ์แบบมาก ๆ คนหนึ่ง ทว่า...

“แม่ หนูว่าไอ้พี่เจ้มันหนักแล้วนะ มันหมกมุ่นแต่เรื่องในครัวจนไม่เอาอะไรแล้วเนี่ย”

“ก็ดีแล้ว ให้มันยุ่งกับครัวมันแหละ ดีกว่าให้มันไปเป็นนักเลงเด็กวันเหมือนลูกคนอื่นเขา”

“แม่ แต่ไอ้พี่เจ้มันสนใจแต่เรื่องทำอาหารจริง ๆ นะ”

“...”

เจ้ออ้อยถอนหายใจยาวขณะถูกลูกสาวลากแขนขึ้นมาจนถึงห้องนอนของเจ้า เมื่อบานประตูถูกเปิดออก เผยให้เห็นเจ้าของห้องที่กำลังนั่งจดสูตรอาหารอยู่ตรงนั้น ร่ายล้อมด้วยตำราอาหารมากมาย ช่างห้องมีแต่สูตรอาหารและรูปภาพอาหารแปะไว้เต็มไปหมด ด้วยรางวัลจากการแข่งขันทำอาหารเรียงรายเต็มชั้น เจ้าเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยกะพริบตาปริบ ๆ รู้สึกงุนงงเมื่อเห็นน้องสาวและแม่ยืนมองมาด้วยสายตาเหน้อยใจแบบนั้น

“มีอะไรหรือแม่?”

ปัญหาคือ...ไอ้เจ้ามันเป็นเนิร์ดอาหาร อยากเป็นพ่อครัวมากจนบ้าคลั่งไปหมดแล้ว อย่าว่าแต่แฟนเลย คนเข้ามาจีบมันตั้งเท่าไรยังต้องยอมแพ้ มันไม่สนใจอะไรนอกจากการเป็นพ่อครัวเบอร์หนึ่ง แม่แต่เพื่อนก็ยังอยากจะได้ถึง หลงเหลือคบกันเพียงหยิบมือเท่านั้นเอง

และเจ้าก็เติบโตมาทั้งอย่างนั้น มัธยมต้นเดินสายประกวดทำอาหาร มัธยมปลายก็เช่นกัน พอเรียนจบแล้วก็ไปเรียนวิชาซีพการครัวต่ออีก จากนั้นก็มาประจำการที่ครัวเจ้ออ้อย รับผิดชอบเป็นพ่อครัวหลักนับตั้งแต่นั้น

เจ้าตาลูกวาวเมื่อได้เห็นรายการการแข่งขันทำอาหาร ‘King of Cook’ ความดุเดือดนี้ลือลือตาโล่ใจเขาเป็นอย่างยิ่ง และแน่นอน...เจ้ารอจนถึงซีซั่นที่สาม ในที่สุดเขาก็สามารถพัฒนาฝีมือจนมีคุณสมบัติครบเครื่อง สามารถที่จะขอทำดวลกับเชฟจากทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหน ฝีมือดีขนาดไหน ไอ้เจ้าคนนี้ก็ขอวัดกันสักตั้ง!

หลังจากที่ประกาศรายชื่อของผู้มีสิทธิ์เข้าแข่งขัน ทางรายการก็ติดต่อกลับมา พุดคุยตกลงทุกอย่างเสร็จสรรพ เจ้าเข้าใจกติกาทุกอย่าง นับวันรอที่จะได้เข้าไปแข่งขัน เขาจะได้ปรากฏตัวผ่านโทรทัศน์แล้ว รู้สึกดีใจ ตื่นเต้นไปหมด เหลือเวลาอีกประมาณสองเดือนให้ได้เตรียมตัวก่อนที่จะเริ่มแข่งขันรายการแรก ทุกอย่างเพียบพร้อมหมดแล้ว เว้นแต่

อย่างเดี๋ยวนั้น...

“ต้องไปแข่งที่กรุงเทพฯ?”

“ใช่”

ไอ้เจ้ายกมือกุมขมับ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี บ้านของเขาอยู่ห่างจากสถานที่แข่งขันไปหลายร้อยกิโลเมตร ไม่สะดวกที่จะเดินทางไปกลับบ่อย ๆ แน่นอน อีกทั้งเจ้ามีปัญหาเรื่องการเมารถ ไม่ใช่แค่กับรถ แต่เป็นยานพาหนะทุกชนิด เครื่องบิน เรือ รถไฟ รถเมล์ ซึ่งซ้ำสวรรค์ ไอ้เจ้าเมาหมด ถ้าหากให้เดินทางไกลเพื่อไปแข่งขันเอง มีหวังอ้วกแตกหมดแรงก่อนได้แข่ง ประสิทธิภาพลดลงไปมากแน่นอน จะหาเช่าห้องพักรายวันอยู่ก็มีแต่แพง ๆ หากก็ยาก ที่พักใกล้ที่แข่งขันมีน้อยนิดเหลือเกิน เจ้านั่งกุมขมับ คิดวนไปวนมา จนกระทั่งมีความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในหัว เขาตัดสินใจดังเป๊าะ หยิบเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดโทรหาใครบางคนทันที

ทว่า...สายแรกถูกตัด

สายที่สองก็ถูกตัด

และสายที่สาม...

[โทร. จิกมาหาพ่อมึงหรือเจ้า กูทำงานอยู่ รอ]

ไอ้เจ้าหน้าหงอย หลู่ทางตกไปหมดหลังโดนด่า จากนั้นก็นั่งเฝ้าโทรศัพท์ที่ไม่ห่าง ผ่านไปเกือบชั่วโมงเลยกว่าที่ปลายสายจะโทร. กลับมา หากันอีกครั้ง เจ้ารีบคว้าโทรศัพท์ กดรับด้วยท่าที่ตื่นเต้น บอกเล่าเรื่องราวทุกอย่าง...การแข่งขันที่จะถูกจัดขึ้น และปัญหาที่ตัวเองกำลังพบเจอ รวมไปถึงเสนอแนวทางแก้ไข ทุกอย่างถูกเอ่ยออกไปอย่างรวดเร็วภายในเวลาไม่กี่นาที ผั่งนั้นเงียบไป หัวใจไอ้เจ้าเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ เฝ้ารอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

[ไม่สะดวก]

“คชานา เอ็งช่วยเพื่อนหน่อยนะ”

[ไม่]

“แงงงง”

เจ้าเบาะปากออกมาหลังจากที่ได้ยินน้ำเสียงเย็นชานั่น นั่นคือ คซา หนึ่งในเพื่อนสนิทจำนวนหยิบมือที่เจ้ายังพอมืออยู่ นับว่าแปลก เหลือเกินที่คนอย่างเจ้ามีคซาเป็นเพื่อนสนิท รายนั่นมีนิสัยเย็นชา พูด น้อย เป็นหนุ่มเงียบ ๆ ซอบเม็นเจ้าอยู่บ่อย ๆ พวกเขาทั้งสองเจอกัน ครั้งแรกสมัยเรียนมัธยมปลาย เรียนด้วยกันสามปีก่อนที่จะแยกย้าย กันไปทางใครทางมัน คซาไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยชื่อดัง ส่วนเจ้าก็ไป คว่าไบประกอบวิชาชีพงานครัว ปัจจุบันนี้อยู่ห่างไกลกัน แต่เจ้าก็คอย ติดต่อกัน ทักไปหา โทร. ไปถามไถ่สารทุกข์สุกดิบอยู่บ่อย ๆ เพราะอย่างไร เสียคซาก็เป็นเพื่อนสนิทของเขาคคนหนึ่ง เจ้ายังมีเพื่อนน้อย ยิ่งต้อง รักษาเอาไว้ จะได้มีคนมาคอยรำแห่หน้าคนในงานบวชของตัวเอง เจ้อ้อยจะได้ไม่ต้องอายชาวบ้านชาวช่องเขา

ตอนนี้คซาทำงานเป็นเลขานุการของท่านประธานในบริษัทใหญ่ แห่งหนึ่ง ใ้อเจ้าไม่ได้รู้อะไรมากนัก รู้แค่คซานะเป็นคนเก่งมากฝีมือ มาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายแล้ว เงินเดือนเขาคงสูงลิ่วเลยละ

ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงติดต่อกับคซา อยากจะขอไปพักด้วย บอกว่า จะช่วยจ่ายค่าห้อง ค่าน้ำค่าไฟ การแข่งขันที่ยังยาวถึงสี่เดือนนั้น เขา จำเป็นที่จะต้องเดินทางเข้าเมืองใหญ่เพื่อร่วมรายการ จะให้เดินทาง ไปกลับบ่อย ๆ ก็ยุ่งยาก จะให้เช่าห้องอยู่ก็มีแต่ที่พักราคาแพง จริง ๆ เจ้อ้อยก็ไม่ได้ถึงขั้นขาดเหลืออะไรหรอก จ่ายไหวอยู่แล้ว เพียงแต่เจ้า ไม่อยากให้แม่จ่ายเยอะ ถ้าหากว่าสามารถหาทางเลือกอื่นที่ช่วยลด ค่าใช้จ่ายได้มันก็น่าจะดีกว่า เจ้าจึงตัดสินใจโทร. หาคซาเพื่อขอแชร์ ห้องด้วย จะได้ลดค่าใช้จ่ายไปในตัว

แต่ดูเหมือนแผนนี้จะไม่เข้าท่าเสียแล้ว เพราะคซาปฏิเสธกัน ทันทีทันใด เจ้าได้แต่พยักหน้าหงึก ๆ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงหงอย ๆ

[เดี่ยว]

“ว่ายังไง เอ็งมีอะไรจะถามอีกหรือเปล่า?”

“ถ้าเกิดจะมาอยู่ จะอยู่ยาวหรือมาอยู่แบบไปกลับ?”
“ใจจริงก็อยากจะทำอยู่ยาว เพราะซีก็เียงไปกลับ แต่เียงไม่สะดวก
ซำก็เข้าใจ ไม่รบกวนแล้ว ทำงานต่อเถอะ”

[เดี๋ยว]

“...”

“ถ้าอยู่ยาว จะต้องหารค่าห้อง ค่าน้ำค่าไฟด้วย]

“คช...เียงพูดมาแบบนี้ละ อย่าบอกนะว่า...”

[แง่งเสริมย้ายออกทันที ตามนี้]

“เฮส! ขอบใจเียงมากคช เียงนี่ยังเป็นเพื่อนที่รักที่สุดสำหรับ
ซำเสมอ ซำรักเียง”

[หุบปาก ไม่ต้องพูด]

ถึงแม้สุดท้ายจะโดนตำแล้วตัดสายไฟ แต่ไอ้เจ้าก็ไม่นึกโกรธ
กระโดดร้องไห้ด้วยความดีใจ รีบเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ฟัง เจ้อฮอย
พยักหน้าหงิก ๆ แล้วแต่ไอ้เจ้ามันจะตัดสินใจเถอะ

และในที่สุดเจ้าก็มีที่ซุกหัวนอน เขาตัดสินใจที่จะย้ายไปอยู่กับ
คชเป็นระยะเวลาสี่เดือนด้วยกัน อยู่ตลอดจนกว่าจะจบการแข่งขัน
เขาเก็บของทุกอย่างเรียบร้อย เตรียมตัวเตรียมใจเป็นอย่างดี กระทั่ง
ถึงวันเดินทาง เจ้าก็หันหลังกลับไปมองบ้านของตัวเอง ลูบหน้าเบา ๆ
สัญญาว่าถ้าหากกลับมาอีกครั้งเขาจะกลับมาพร้อมชัยชนะ จะคว้าเงิน
รางวัลพร้อมโล่ทองคำนั้น ชูให้เห็นกันไปเลยว่าตอนนี้เขากลายเป็น
ราชาแห่งการทำอาหารแล้ว เขามั่นใจว่าจะต้องได้เป็นแชมป์ในซีซั่น
ที่สามแน่นอน

พกความมั่นใจออกจากบ้านมาเต็มเปี่ยม เดินทางเข้ามาจนถึง
เมืองหลวง ไอ้เจ้าสุดลมหายใจเข่าลึก ๆ ก้มลงมองคีย์การ์ดที่คชส่งมา
ให้ทางไปรษณีย์เมื่อสัปดาห์ก่อน ที่อยู่ของคชไม่ใช่เล่น ๆ เลย เป็น
คอนโดสูงใหญ่กลางเมือง ดูน่าอยู่เป็นอย่างมาก คชบอกว่ถ้ามาถึง
ให้ชนของขึ้นมาได้เลย ตอนแรกเจ้ากะเวลาเอาไว้ว่าน่าจะมาถึงราว ๆ

เที่ยงวัน ไม่น่าเชื่อเลยว่ามันจะกลายเป็นเที่ยงคืนไปเสียแล้ว เขาขนของขึ้นมาจากหน้าห้องพักห้องหนึ่ง แต่ตะคิ์การ์ดแล้วเปิดประตูเข้าไปซ้ำ ๆ

“อะ...อ้อ อ้อ...”

ตุ๊บ!

“จะ...เจ้า!”

หนุ่มต่างเมืองกะพริบตาปริบ ๆ ยืนจับลูกบิดด้วยสีหน้างุนงง เบื้องหน้าคือเจ้าของห้องตัวจริงที่ยืนแนบชิดผนังห้อง มีชายแปลกหน้าอีกคนกำลังโน้มตัวเข้ามา เนกไทถูกคลายออก เสื้อยับเยินไปหมด สีหน้าของคชาคุดใจเป็นอย่างมากที่ได้เห็นหน้าเขา ก่อนที่จะรีบดันตัวชายแปลกหน้าออกห่างทันที ไม่พอ...ยังหยิบเอากระเป๋าผ้ามัดหัวจนเขาคอนั่นหัวสั้นไปหมด

“ทำไมไม่โทร. บอกก่อนว่ามาถึงแล้ว!”

“เอ่อ...แบตหมด...”

“ให้ตายสิ”

“คชา”

“มันไม่ใช่อย่างที่มึงคิด...”

“ผิวแข็งเหวอ”

“ไม่ใช่โว้ย!”

คชาแผดเสียงดังลั่น ก่อนจะตัวตส่ายตามองไอ้ตัวปัญหาด้วยสีหน้าขุ่นเคือง เขาคอนั่นลูบหัวตัวเองบ่อย ๆ แล้วหันกลับไปมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ตรงประตูนั้น เจ้าขยับเข้ามา วางของทุกอย่างในมือลง จากนั้นก็พนมมือก้มหัวสวัสดีอย่างนอบน้อม เอย่ประโยคแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“สวัสดิ์ครับ ผมชื่อเจ้า”

“เอ่อ...”

“ผมไม่ได้เป็นซู้ครับ คชาเป็นเพื่อนของผม เราเคยเรียนด้วยกัน

สมัยมัธยมปลาย”

“เจ้า กูไม่ได้เป็นอะไรกับมัน! กีบอกแล้วไงวะ! เจ้า มึงอย่า...”

“ผมมาดีครับ ไม่ตีท้ายครัวครอบครัวคนอื่นแน่นอนครับ”

“...”

“คชาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผมครับ”

ชายแปลกหน้าคนนั้นยืนงง หันกลับมามองเจ้าของห้องซ้ำ ๆ ดูเหมือนคชาอยากจะบีบคอตัวเองให้ตายทันทีหลังจากได้ยินประโยคนั้น เขาจึงหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ

“อ้อ ‘เพื่อนที่ดีที่สุด’ คนนี้เอง”

“ครับ คชาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผม”

ฉีก!

“วางใจได้ครับ ใส้เจ้าไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นกับเพื่อนแน่นอน”

ฉีก!

“คช้าา!”

ใส้เจ้าร้องเสียงดังลั่นเมื่อจู่ ๆ เจ้าของห้องทำท่าเหมือนอยากจะเป่าลม จึงรีบวิ่งเข้าไปประคอง ในตอนนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากคนแปลกหน้าข้างตัว

“ผมฝากดูแลเขาต่อทีนะ”

“...”

“คชาคงจะดีใจมากที่ ‘เพื่อน’ ของเขามาดูแลถึงที่ แหม... ‘เพื่อน’ ของเขาคนนี้นี่ดีจริง ๆ”

“ไม่เป็นไรครับ ยังไงคชาก็เป็นเพื่อนที่คบกันมานาน เขาไม่สบายเดี๋ยวผมดูแลเอง วางใจได้เลยครับ”

“อีก”

“แว๊กกก คชา! เอ็งชักตาเหลือกแล้ว!”

“หุบปาก!”

และใส้เจ้าก็โดนโบกหัวสั้นไปอีกคน ได้แต่ยืนงุนงงอยู่ตรงนั้น

เขาไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์เมื่อครูสักเท่าไรนัก
แต่เขาสัมผัสได้ถึงกลางสังหรณ์บางอย่าง เส้นขนทั่วตัวลุกชัน
ไปหมด
ดูเหมือนว่า...สี่เดือนหลังจากนี้ ไร่เจ้าต้องพบเจอกับความ
ปวดหัวมากๆ อย่างแน่นอน!

ศบอ.ย.บ

“เขาไม่ใช่แฟนเอ็งจริงอะ”

“เออ”

“เฮ้อ แต่...”

“เลิกพูดเรื่องมันลึกลับทีเถอะน่า! บอกว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่!”

“โอเค ตามใจเอ็ง”

เจ้าเกาหัวแกรก ๆ ก่อนที่จะกวาดสายตามองรอบห้อง ตอนนี้เขาย้ายเข้ามาอยู่ร่วมกันกับเพื่อนเก่าสมัยเรียนมัธยมปลาย เจ้าของห้องคือคนที่นั่งหน้ามู่อยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้อย่างไรก็ได้เจอกันตั้งหลายปีนับตั้งแต่เรียนจบ คซาโตขึ้นมาก หน้าตาเปลี่ยนไปเยอะพอสมควร แต่ก็ยังมีเค้าโครงเดิมอยู่ จำได้ว่าเมื่อก่อนนั้นคซาเป็นเด็กเงิบเขียบชอบทำตัวอึดอัดอยู่หลังห้องคนเดียว ไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา ไม่มีใครกล้าเข้าไปเล่นด้วยสักเท่าไร เพราะชอบทำหน้าตาหยิ่งเย็นชา ตัดสายตาใส่คนนั้นคนนี้ไปทั่ว ดูดูเป็นอย่างมาก คงมีแต่ไอ้เจ้าคนชื่อบ๊อนี่แหละที่แวะเวียนเข้าไปหา ตามติดอยู่บ่อย ๆ จนในที่สุดก็กลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันจนได้ บ้านคซาก็อยู่ใกล้ ๆ กัน มีโอกาสได้ไปรับไปส่ง

อยู่บ่อยครั้ง ไม่สิ...แทบจะทุกวันเลยต่างหาก ข้าวเที่ยงคชาแทบไม่ต้องเสียเงินซื้อ มีข้าวกล่องอร่อย ๆ จากบ้านไอ้เจ้าไปให้กินทุกวัน สมัยนั้นมีแต่คนบอกว่าเจ้าเป็นลูกน้องของคชา อยากจะเคียงอยู่หรือก แต่สมัยนั้นเขาเดินตามหลังคชาต้อย ๆ จริงนี่นา

ผ่านไปหลายปี คชาเติบโตขึ้น ตัวสูง ดูปราดเปรี้ยว ใบหน้าเรียวย ได้รูป ผิวหน้าผิวกายล้วนดูดี เมื่อก่อนก็ว่าตัวขาวแล้ว เดียวนี้คงไม่มีโอกาสได้โดนแดดเลย วัน ๆ คงทำงานอยู่แต่ในตึกอยู่แต่ในห้องแอร์ เจ้าใช้สายตากวาดสำรวจไปทั่วร่างนั้น คชาหรีตามอง รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ขึ้นมา จึงเตรียมจะอ้าปากต่าอีกครั้ง ซักสีหน้าใส่อย่างคนไม่ชอบใจ

นี่ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เจ้าสัมผัสได้ว่าคชาเปลี่ยนไป คชาดูหุดหิดได้ง่ายมาก ๆ ตั้งแต่ตอนที่อยู่กับคุณคนแปลกหน้าเมื่อคืนนี้แล้ว

“แล้วเอ็งมีกฎอะไรไหม...ไว้”

“อะไร?”

เจ้าเดินตามเจ้าของห้องเข้ามาด้านในเรื่อย ๆ กระทั่งได้เจอสภาพห้อง เขาถึงกับอ้าปากร้องออกมาด้วยความตกใจ นี่นะหอรสภาพที่ซุกหัวนอนของคชา เป็นถึงเลขาฯ ในบริษัทใหญ่ แต่ทำไมถึงได้อยู่ในห้องที่รกขนาดนี้ ยิ่งมองยิ่งรู้สึกช็อก เสื้อผ้ากระจัดกระจายไปทั่วทุกมุมห้อง มีแขนมีห้อยเต็มไปหมด ต้นไม้ก็แห้งตาย แก้วน้ำพลาสติกกินตรงไหนก็ตั้งทิ้งไว้ตรงนั้น ถูงเท้าซอสน้ำมันกัลอยู่มุมนั้น มุมนี้ ไหนจะกองผ้าห่มบนโซฟา ความวุ่นวายบนโต๊ะทำงานนั้นอีก เจ้ายืนตะลึงเหมือนกระซิงตื่นผ้าแดง อ้าปากค้าง พุดอะไรไม่ออกเลย

ห้องของคชา ถ้าหากไม่นับเรื่องความรกแล้วก็ดูเป็นห้องที่ ตกแต่งเอาไว้ดีพอสมควรเลย ท่าทางจะเป็นคอนโดราคาแพง มีห้องน้ำ ห้องนอนแบ่งเป็นสัดส่วน มีประตูปิดเอาไว้แยกเป็นห้อง ๆ ห้องครัวก็มีแยกออกไปอีก ดูกว้างขวาง ถ้าอยู่คนเดียวก็อยู่ได้สบาย ๆ หรือจะอยู่หลายคนก็ไม่มีปัญหาอะไร นึกสงสัยแล้วคิดว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา

คชาได้เงินเดือนเดือนละเท่าไรกัน

แต่ก็นะ ดูจากสภาพความรกของห้อง กองเอกสารนั่นอีก ไหนจะแผนงานที่แปะเอาไว้ กว่าจะได้เงินแต่ละบาท คิดว่าคชาเองก็คงทำงานหนักอยู่เหมือนกัน

“คชา นี่เอ็งไม่เก็บห้องเลยหรือไงวะ”

“ไม่มีเวลา เหนื่อย ง่วง”

“งานเอ็งเยอะขนาดนั้นเลยหรอ”

“อือ”

คชาเอ่ยตอบกลับด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อน สีหน้าเขาดูล้าเป็นอย่างมาก เพิ่งจะเดินทางกลับมาถึงห้องตอนเที่ยงคืน เพราะออกไปงานเลี้ยงกับทางบริษัทมา ไม่คิดว่าพอกลับถึงห้องจะต้องเจอเรื่องปวดหัว ไหนเจ้าบอว่าจะมาถึงประมาณเที่ยงวัน ดันมาเจอกันตอนนี่ เจ้าของห้องชี้ตรงนั้นตรงนี้ อธิบายแบบคร่าว ๆ จากนั้นก็หายเข้าไปอาบน้ำ ปล่อยให้เจ้าอินจัดข้าวของของตัวเองอยู่อย่างนั้น

ผู้มาขออาศัยส่ายหน้าช้า ๆ รู้สึกทนความรกรกนั้นไม่ไหวจนต้องจัดการแทน ลูกขึ้นไปหยิบเอาเสื้อผ้าที่ใส่แล้วและยังไม่ใส่มาวางแยกกัน อันไหนพับเก็บได้ก็พับอย่างเป็นระเบียบ ขยะมีตรงไหนก็เอาถุงมาใส่ เตรียมจะเอาไปทิ้งวันพรุ่งนี้ จัดของให้เข้าที่เข้าทางกว่าเดิม จากนั้นก็เดินมาดูโซนครัว เขาถึงกับช็อกตาตั้ง มองเห็นกองจานซามที่ถูกวางเรียงซ้อนไว้ กินไว้ตั้งแต่เมื่อเช้านี้ก็มี เมื่อวานนี้ก็มี เห็นแล้วรู้สึกอึดอัดจนต้องลงมือจัดการทำความสะอาดทุกอย่างให้ คชาออกมาจากห้องน้ำอีกครั้งก็นั่งไป เมื่อพบว่าห้องของตัวเองไม่สกปรก ไม่รุงรังเหมือนเดิมแล้ว

“ไม่ต้องทำก็ได้ เดี่ยวว่างเมื่อไรภูทำเอง”

“เอ็งอยู่แบบนี้มาตลอดเลยหรอคชา”

“แล้วจะทำไ่ ก็กูไม่มีเวลา”

“ไม่ได้นะ แ่งานซามไว้เยอะแบบนี้มันสกปรก มดมันจะไต่

มันจะเน่า เต็มวห้องก็เหม็นหрок”

“ถ้ามึงจะมาเพื่อบ่นกู พรุ่งนี้เตรียมเก็บของกลับไปเลย”

“อะๆ ข้าขอโทษ”

“...”

เจ้ากะพริบตาปริบๆ ปล่อยให้เจ้าของห้องถอนหายใจใส่หน้า จากนั้นก็เดินผ่านกันไป คซาเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ กลิ่นตัวหอมเป็นอย่างมาก ไม่รู้ใช้ครีมอาบน้ำยี่ห้ออะไร เช็ดผมยังไม่ทันแห้งดีก็เดินไปเปิดคอมพิวเตอร์ทำงานต่อแล้ว เจ้าลอบสำรวจพฤติกรรมเพื่อนเก่าเล็กๆ น้อยๆ ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน คซาก็ยังคงเป็นคซาคนเดิมคนนั้น เวลาที่เขาตั้งใจทำงานหรืออ่านหนังสือ เขาจะดูมีสมาธิกับสิ่งที่ทำอยู่เป็นอย่างมาก มือขวาจับปากกาขีดเขียนลงบนสมุดด้วยความคล่องแคล่ว มีบางครั้งที่ยิบเอาเครื่องคิดเลขข้างตัวขึ้นมาดื่บๆ ส่วนเรื่องการพิมพ์ ก็แทบไม่ต้องปรายตามองแป้นเลยด้วยซ้ำ

คซาสูดยออด เก่งมาก ๆ เลยแฮะ

“ข้าขออาบน้ำก่อนนะ”

“ไม่ต้องขอหรอกน่า ของโน่นนั่นก็ใช้ได้หมด ไม่ต้องถามมาก”

“โอเค”

เจ้าเก็บของของตัวเองใส่ในชั้นต่าง ๆ ให้เรียบร้อย วางของอย่างเป็นระเบียบ จากนั้นก็เดินไปเข้าห้องน้ำ ถอดเสื้อผ้าออก ให้อุ่นเมื่อครู่ยังคงอยู่ ฝูเกาะกระจกไปหมด ไม่รู้ว่าคซาเปิดน้ำอุ่นเบอร์ไหนกัน เจ้าค่อยๆ เข้าไปในห้องน้ำ มองปุ่มต่าง ๆ แล้วบังเกิดความสับสนขึ้นมา ไม่ใช่ว่าไม่เคยใช้เครื่องทำน้ำอุ่นหรอก เพียงแต่เขาไม่เคยพบไม่เคยเจอฝักบัวอาบน้ำที่มันไฮเทคขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต ได้แต่ยืนนิ่งเป็นไอ้ป้ออยู่ตรงนั้น เกาหัวแกรกๆ แล้วจิ้มไปแบบสุ่ม สายน้ำร้อนๆ ก็ไหลลงมาโดนผิวกายทันที

“อ้ากกก!”

เจ้าของห้องสะดุ้งสุดตัว จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังออกมา

คซาร์บิวงทุกอย่างในมือแล้ววิ่งเข้าไปดูห้องน้ำ รู้ได้ในทันทีว่าเกิดปัญหาอะไร ปกติเขาชอบอาบน้ำอุ่นมาก ๆ ซึ่งสำหรับคนอื่นอาจจะเข้าขั้นร้อนเลย และแน่นอนว่าสำหรับไอ้เจ้าเองก็ด้วย มิน่า...มันร้อนล้นเสียขนาดนั้น คซาร์บิปรับอุณหภูมิน้ำให้ จากนั้นก็จับเอาแขนล่า ๆ ข้างหนึ่งขึ้นมาดู พลิกไปมาด้วยความเป็นห่วง ก่อนที่สายตาจะหลบลงต่ำโดยอัตโนมัติ

อีก...เจ้ามันอาบน้ำอุ่นนี่หว่า

“เอ็งอาบน้ำร้อนขนาดนี้เลยหรือคซา ไม่แสบผิวหรือ?”

“...”

“หว่า เอ็งหน้าแดงขนาดนี้ แปลว่ามันต้องร้อนมาก ๆ แน่ ทีหลังอย่าอาบน้ำร้อนขนาดนี้สิ เดี่ยวจะลวกตัวเอานะ”

“อะ...เออน่า!”

“ไอ้ะ น้ำตอนนี้กำลังดีเลย ชอบใจเอ็งมากนะเว้ย”

คซาร์บิก้าวออกมาจากห้องน้ำนั้น ปล่อยให้เพื่อนเก่าอาบน้ำต่อไป ส่วนตัวเองก็กลับมานั่งหน้าโต๊ะทำงาน ยกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบหน้าตัวเองเบา ๆ พยายามเป็นอย่างมากที่จะลบภาพวาบหวิวเมื่อครู่ นี้ออกจากสมอง เขาซ็อกจนลืมเรื่องงานไปหมดแล้ว แต่ดูเหมือนไอ้ตัวโง่งมนั้นมันจะไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่างเดียว

ยอมริบว่าวินาทีที่ได้เห็นหน้าของเจ้าเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี คซาทกใจมาก ๆ เขาอึ้งไปหมด และยิ่งรู้สึกซ็อกมากกว่าเดิมเมื่อต้องมาเจอกับเจ้าในสภาพแบบนี้

คซาในตอนนี้งานเป็นเลขฯ ให้ประธานบริษัทฯ และอาหารเสริมแห่งหนึ่ง ส่วนไอ้ผู้ชายคนที่อยู่กับเขาก่อนหน้านี้ชื่อว่าสิ ลีเป็นคนทำงานด้วยกัน จะเรียกว่าเป็นเพื่อนที่ทำงานก็คงจะได้ พวกเขาทั้งสองคนสนิทกันค่อนข้างมาก และแน่นอนว่าลิกก็คิดเกินเลยกับคซา เคยเปิดอกพูดเรื่องนั้นกันตรง ๆ มาแล้วหลายครั้ง คซาไม่ได้ชอบสิ และไม่ได้คิดอะไรกับสิเกินเลยกว่าเพื่อนร่วมงาน แต่ลิกก็พยายามที่จะยัดเยียด

ตัวเองมาให้เขาอยู่เรื่อย จนในที่สุดคชาก็ต้องตวาดใส่หน้า บอกไปว่า เขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว สิถึงได้ยอมถอย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังตามมา เอาอกเอาใจ คอยหยอดด้วยถ้อยคำหวานเลียนไม่ว่างเว้น ทำให้คชารู้สึกเบื่อกับหน้าเธอมาก ๆ

ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี พวกเขาทั้งสองคนเพิ่งจะกลับมาจากงานเลี้ยงของบริษัทด้วยกัน ลือสาสมาส่งถึงห้อง แล้วก็นั่นแหละ ไอ้สิมันแก่งเขา แต่ก็แก่งหนักไปหน่อย ถึงต้องโดนตบหัวสั้นขนาดนั้นแหละ มันจะได้เลิกทำตัวน่ารำคาญเสียที

คชาถอนหายใจยาว เหลือบตามองเงาสะท้อนของตัวเองจากกระจกตั้งโต๊ะข้างตัว มองเห็นใบหน้าแดง ๆ แบบนั้น เขาก็พลันนึกถึงเรื่องในวันวานขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

จุดเริ่มต้นของความวุ่นวายในทุกวันนี้ยังงี้ละ

“เอ็งซื้อคชาใช่ไหม! ข้าซื้อเจ้า!”

“...”

“ไปกินข้าวด้วยกันปะ”

คชาในตอนนั้นอายุแค่สิบหกปี กำลังจะย้ายไปเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่นั่น เพราะครอบครัวประสบปัญหาทางการเงินจนต้องขายบ้านทิ้งแล้วย้ายไปอยู่บ้านญาติ ช่วงนั้นชีวิตเขาไม่ค่อยดีสักเท่าไร ทุกคนในบ้านเครียดมาก ๆ คชาทำได้เพียงขังตัวเองอยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ทำอะไรนอกจากนอนหายใจทิ้งไปวัน ๆ เผื่อรอว่าเมื่อไรทุกปัญหาจะผ่านพ้นไปเสียที

และคืนสุดท้ายก่อนที่จะย้ายไปบ้านญาติ พ่อกับแม่ก็หายตัวไปอย่างลึกลับ พบเจอกันอีกครั้งในตอนเช้า แต่ไม่อาจโอบกอดรับไออุ่นได้อย่างเคย

พ่อกับแม่...สองคนนั้นจากไปแล้ว ทั้งคชาไว้บนโลกนี้เพียงลำพัง

ทั้งสองคนตัดสินใจแอบออกไปจับชีวิตด้วยกัน...กระโดดลงน้ำหายไประหว่างคืน ในขณะที่คชานอนนิ่งอยู่ในห้อง เขาจำไม่ได้ว่าตอนนั้น

ตัวเองทำสีหน้าเช่นไร รวากับโลกทั้งใบพังทลายลงต่อหน้า ไม่รู้ว่าถ้าโดนมิดแทงตอมนั้นจะยังรู้สึกเจ็บปวดหรือเปล่า คซาเหลือตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ เขาถูกพาตัวมายังที่อยู่ใหม่ เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมแห่งใหม่ นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ร้าย ๆ คซาก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่พูดไม่คุยกับใคร เขาแทบไม่ยอมเข้าไปโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ สีหน้าหม่นหมองเศร้าซึม มีแต่พลังงานลรอบตัว ไม่มีใครอยากจะทำใจกับคนมีตมมอย่างเขาเลย

เว้นก็แต่คนที่ชื่อเจ้า หมอนั้นเป็นคนเดียวที่กล้าเข้ามาหาทัก

เจ้าเป็นเด็กหนุ่มที่มีพลังเหลือล้น และเป็นคนแปลก เขามีรอยยิ้มพิมพ์ใจ เป็นคนสดใสร่าเริง เต็มไปด้วยพลังงานบวก ตรงกันข้ามกับคซาทุกอย่าง เจ้าเป็นที่รักของเพื่อน ๆ มีคนนิยมชมชอบเขามากมายไม่ว่าจะเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน รุ่นน้อง รุ่นพี่ แม้แต่ต่างโรงเรียนก็ยังชอบเขา แต่ด้วยนิสัยที่แปลกเกินไป ทำให้เขามีคนคบหาอย่างสนิทใจค่อนข้างน้อย ถ้าจะให้พูดถึงความแปลกของเจ้าน่ะหรอ...หนึ่งก็ไอ้สรรพนามยุคพ่อขุนรามนั่นแหละ ซ้ำ ๆ เอ็ง ๆ มันอยู่นั้น ไม่รู้ว่ามันไปได้มาจากไหน ใครพามันพูดแบบนั้น เจ้ามีน้องสาวอยู่หนึ่งคน ชื่อว่านาง รายนนั้นก็ยังคงดูปกติ ไม่เห็นมีอะไรแปลก แต่ดูคนพีลี แฮ้อ...

นอกจากคำสรรพนามแล้ว ยังมีนิสัยที่ชื่อบื้อเกินมนุษย์มนา เจ้ามันเป็นเด็กเนิร์ด แต่เนิร์ดในเรื่องของการทำอาหาร เจ้ามันคลั่งไคล้การเข้าครัวมาตั้งแต่จำความได้ คาบเรียนวิชาการงานอาชีพมาจนถึงที่โรมันยกมือสูงเทียมเปรต กลัวไม่ได้ตอบคำถามนั้น จริง ๆ แล้วเรื่องการเรียน เจ้าก็เรียนเก่งในระดับหนึ่ง หัวดี หัวไว จำเก่งมาก โดยเฉพาะอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับสูตรอาหาร จะท่องจำได้อย่างขึ้นใจ มักจะมีสมุดเล่มหนึ่งพกติดตัวอยู่เสมอ ว่างไม่ได้เป็นต้องเขียนต้องจดอะไรไม่รู้ยึก ๆ บางทีก็หลุดพิมพ์ภาษาพ่อครัวออกมา ในกระเป๋ามีแต่หนังสือสูตรอาหาร หมกมุ่นในการเข้าครัวยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ความฝันของไอ้เจ้ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น เขาอยากจะเป็นสุดยอดเชฟแห่งประเทศไทยนี้

ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่อาจเทียบเทียม ฟังดูเวอร์วัง แต่ไอ้เจ้ามัน
เอาจริง และตั้งใจมาก ๆ ที่จะเป็นสุดยอดพ่อครัวให้ได้

ตอนนั้นเจ้าชอบทำอาหารใส่กล่องเล็ก ๆ มาให้คชากินตอน
เที่ยง เพราะรู้ว่าคชามีปัญหาเรื่องการเงิน ในแต่ละวันคชาจะได้เงิน
มาโรงเรียนไม่กี่บาท จำเป็นที่จะต้องประหยัดเงินไว้ เจ้าจึงอาสาทำ
ข้าวอร่อย ๆ มาให้กิน บอกว่าเป็นการฝึกฝีมือไปด้วย ในแต่ละวันจะมี
อาหารเมนูต่าง ๆ มากมาย ปรุงด้วยรสชาติแปลกใหม่ ฝีมือการทำ
อาหารของเจ้าไว้ที่ติ เขาทำอาหารอร่อยมากจริง ๆ มีแต่คนอิจฉาคชา
ที่ได้กินข้าวกล่องฝีมือเจ้าแบบนั้น

ไม่หรอก...คชาเป็นหนูทดลองให้ไอ้พ่อครัวหัวปากก็นั่นต่างหาก
แต่ก็นะ...คชายินยอมพร้อมใจที่จะเป็นหนูทดลองเอง

เจ้าน่ะเป็นคนจิตใจดี เขาบริสุทธิ์ในทุก ๆ ความคิด ในทุก ๆ
การกระทำ มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น ข้อดีของเขามีเยอะแยะ ไม่
แปลกอะไรเลยที่จะมีผู้คนมากมายหลงไหลในเสน่ห์แบบแปลก ๆ นั้น
ใช่...มีผู้คนมากมายเลย รวมไปถึงจนถึงคชาคนนี้ด้วย

ตลอดสามปีที่อยู่ที่นั่น คชามีความสุขมาก แล้วก็รู้สึกดีมาก ๆ
ที่ได้รู้จักกับคนอย่างเจ้า ทุกวันเขาจะได้รับข้าวกล่องอร่อย ๆ บางครั้ง
ก็มีของหวานมาให้ เจ้าอบอุ่นและอ่อนโยนกับเขาเสมอ เป็นดังแสง
สว่างเพียงหนึ่งเดียวที่คอยสอดส่องลงมายังชีวิตอันมืดมนของคน
คนหนึ่ง ทำให้คชาเริ่มดีขึ้น ฟันฟูบาดแผลในใจ เขาได้รับการดูแลและ
เยียวยาจากเจ้า นานวันเข้าความรู้สึกที่เคยมีต่อกันก็แปรเปลี่ยน คชา
รู้ตัวตั้งแต่แรกอยู่แล้วว่าเขาจะเปลวชอบเจ้าไปมากขนาดไหน

แต่ก็อย่างที่บอก ไอ้เนี่ยมันแปลก

“เจ้า หนูชอบจัง”

“เหมือนกัน! ข้าก็ชอบเอ็ง เอ็งเป็นเพื่อนที่ซึ้งที่สุดเลยคชา”

“ไม่ คือกูไม่ได้หมายถึงชอบแบบนั้น”

“แล้วเอ็งชอบแบบไหน”

คงจะตัดใจไม่ได้แน่ แต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้ คิดถึงเจ้าเกินไป ยังคงติดต่อกัน พูดคุยกันผ่านโทรศัพท์ที่อยู่ในสถานะเพื่อนเก่าแสร้งรักมาจนถึงทุกวันนี้

และก็เป็นอย่างที่เห็น จนถึงวันนี้ ผ่านมาก็ปีแล้ว...คซาก็ยังชอบไอ้ควายนั่นอยู่

และไอ้ควายนั่นมันก็ไม่เคยรู้เลยว่า มีเพื่อนคนหนึ่งคิดเกินเลยกับมันมานานมาก ๆ

น่าโมโหซะมัด ยิ่งเห็นหน้ายิ่งรู้สึกโมโห

“เอ็งมองข้าแบบนั้นทำไมวะ”

เจ้าที่เพิ่งจะอาบน้ำเสร็จเดินออกมาแล้วทำหน้าตงูงง ท่อนบนเปล่าเปลือย เผยให้เห็นหยดน้ำแวววาวเกาะติดร่างกายนั้นเนื้อสวมแต่เพียงกางเกงนอนขายาวสีดำ ยังไม่ทันได้เข้าใจอะไร ก็ถูกเจ้าของห้องเขี่ยผ้าผืนน้อยใส่ตัว คซาฟัดฟัด เดินหนีไปนอนก่อนแล้ว คนซื้อบ๊อได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ ไม่เข้าใจเท่าไรนัก จึงเดินตามต้อย ๆ ไปนั่งลงข้างเตียง คซาหลับตาหนีเขาไปแล้ว

“เอ็งเป็นอะไร”

“ไม่ได้เป็นอะไร”

“แต่...”

“ทีหลังใส่เสื้อผ้าให้มันเรียบร้อยก่อนออกมาจากห้องน้ำจะได้ไหม”

“ข้าถอดเสื้อไม่ได้เหรอ?”

“ไม่ได้ เอ่อ...ได้ก็ได้”

“สรุปได้หรือไม่ได้”

“ไม่รู้! จะนอนแล้ว”

“คซา”

“...”

“พรุ่งนี้เอ็งจะตื่นไปทำงานก็ไมง”

“ถามทำไม”

“จะทำข้าวเช้าไว้ให้กิน อยากรินอะไร”

“ไม่ต้องก็ได้”

“เข้ามาอยู่ที่นี้ จะช่วยดูแลเอง งานบ้านทุกอย่างเดี๋ยวข้าทำแทน
ดูท่าทางเอ็งคงเหนื่อยกับงานมาก ๆ เลยใช่ไหม ไม่มีเวลาดูแลตัวเอง
ไม่มีเวลาดูแลห้องเลยสินะ”

“...”

“ไม่ได้กินข้าวฝีมือไอ้เจ้านานแล้วใช่ไหมล่ะ”

“...”

“หลังจากนี้ไปเดี๋ยวทำให้กินทุกวันเลย”

“...”

“ฝีมือข้าดีขึ้นมากแล้ว อยากรินเอ็งได้ลองชิมมาโดยตลอด แต่
เอ็งกับข้าอยู่ไกลกัน น่าเสียดาย”

“...”

“คิดถึงคนที่คอยกินข้าวฝีมือไอ้เจ้ามาก ๆ เลยรู้ไหม”

“เจ้า...”

“อยากบ๊อนข้าวคชาเหมือนเดิม”

“...”

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ทำของโปรดไว้ให้กินแล้วกันเนอะ ของในตู้พอมืออยู่
บ้าง เดี่ยวจะทำของอร่อย ๆ ให้เอง”

“...”

“นอนพักซะ”

คชาใจเต้นตึกตักยามที่ฝ่ามือใหญ่นั้นลูบศีรษะและใบหน้าของ
ตัวเองเบา ๆ พร้อมทั้งหยิบเอาผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัวให้อย่างอ่อนโยน
ยิ่งคชานึกถึงคำพูดทั้งหมดที่เจ้าพูดออกมาเมื่อครู่นี้ ก็ยิ่งรู้สึกร้อนผ่าว
ไปหมดทั้งใบหน้า มือข้างหนึ่งที่อยู่ใต้ผ้าห่มขยุ้มหน้าอกตัวเองไว้แน่น
กลัวว่าเจ้าจะรับรู้ถึงความหวั่นไหวนี้ได้

ไม่...เขาจะต้องหยุดตัวเอง ไม่ควรปล่อยให้ตัวเองไปกับไอคนที่ชื่อเจ้า

อุตุส่าห์ตัดใจแล้ว มาไกลขนาดนี้แล้ว มันกลับมาทำดินิด ๆ หน่อย ๆ แค่นี้ อย่าเพิ่งใจอ่อนจะได้ไหม ก็เป็นชะอย่างนี้...

เจ้ามันไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่าง

ไม่เคยรู้อะไรเลยสักอย่างเดียว

“เจ้า”

“หือ? ยังไม่...”

“ไอ้ควาย”

เจ้าอ้าปากค้าง นั่งเซ็ดผมตัวเองอยู่ดี ๆ ก็โดนด่า หันไปมองเงาสะท้อนของตัวเองจากบานกระจกตู้เสื้อผ้าข้างเตียง สองมือลูบใบหน้าตัวเองเบา ๆ นึกย้อนกลับไปถึงคำด่าขมขื่นที่คชาก็ใช้ต่อกัน ได้ยินมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายเลย จนถึงตอนนี้คชาก็ยังต่อกันอยู่ เขาเพิ่งมองเงาสะท้อนตัวเองจากในกระจกบานนั้น ก่อนที่จะพิมพ์ออกมา

“คชา...”

“...”

“แើงด่าข้าว่าควายมาโดยตลอด”

“...”

“เพิ่งจะรู้เลย...”

“...”

“ข้าหน้าเหมือนควายจริง ๆ ด้วย”

คชาลิ้มตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในตอนเช้า เขาอ้าปากหายใจหอบๆ ยื่นมือควานหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองเป็นอย่างแรก ขยี้ตาอย่างงัวเงีย ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งบนเตียง ในทุกเช้า สิ่งแรกที่คชาจะต้องทำก็คือ การเปิดดูแจ้งเตือนทั้งหมด ดูว่ามีใครส่งอะไรมาใหม่ รู้สึกโล่งใจเมื่อพบว่าไม่ได้มีอะไรเร่งด่วนเป็นพิเศษ บางวันลิ้มตาตื่นขึ้นมาเจอข้อความแจ้งเตือนยาวเป็นหางว่าว เขาแทบอยากจะชกตายคาเตียงมันเสียเดี๋ยวนั้น ข้อความสั้นๆ บางทีอาจทำลายวันดี ๆ ทั้งวันเลยก็ได้

ถ้าเริ่มต้นวันก็เหี้ยแล้ว อิกยี่สิบกว่าชั่วโมงจะไปเหลืออะไร

คชาทำงานเป็นเลขานุการในบริษัทแห่งหนึ่ง อันที่จริงก็ไม่เคยคิดเหมือนกันว่าวันหนึ่งตัวเองจะต้องมาทำงานนี้ เพราะอย่างที่รู้กันดีว่ามันเป็นงานที่ค่อนข้างจุกจิก ต้องเก่งในเรื่องการบริหารจัดการ ไม่ว่าจะเป็นเวลาหรืออารมณ์ก็ตาม ไหนจะความสามารถในการประสานงานกับผู้คนที่คชาหกลีงมาโดยตลอด แต่เพราะเงินก็ต้องยอมกลับใจทำ อาจเป็นเพราะเจ้านายดันถูกใจความสามารถในการรับมือกับความเฮงชวยของชีวิตได้ละมั้ง ไม่ว่าจะโยนอะไรมาให้ คชาก็สามารถ

ที่จะดูแลรับผิดชอบมันได้เป็นอย่างดี อยู่ด้วยกันมาสองปีจนจะสามปี ไม่มีวีแววจะโดนไล่ออก มิหนำซ้ำยังได้รับความไว้วางใจมากขึ้นเรื่อย ๆ เจ้านายของคชาเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่มีนิสัยค่อนข้างกระตือรือร้นพอสมควร ไม่คิดว่าคชายังอายุแค่นี้ ประสบการณ์การทำงานยังน้อย เมื่อเทียบกับอีกหลาย ๆ คน แต่พอได้ทดลองงาน เห็นว่าคชาเป็นคนที่มีความสามารถ ก็จับเข้ามาเป็นคุณผู้ช่วยข้างกายในทันที

แต่ก็เชื่อว่าเจ้านายคนนี้จะดีไปหมดทุกอย่าง บางครั้งคชาเองก็ต้องพบเจอกับความอึดอัดขณะคิดที่หาคำมาบรรยายไม่ได้เหมือนกัน อยากจะยกแฟ้มพาดแต่ก็ต้องข่มใจเอาไว้...เงินเดือนไม่อาจเพิ่มได้ด้วยความรุนแรง

อารมณ์ของเจ้านายคือสิ่งที่สำคัญที่สุดของคชา และด้วยเหตุนี้ชีวิตเขาถึงมีแต่คำว่าเอาแน่เอานอนไม่ได้ ในทุก ๆ วันจะต้องสนใจแต่เรื่องของเจ้านายเป็นอันดับแรก อย่างที่เห็น...เขาแทบไม่มีเวลาว่างให้ตัวเองเลยด้วยซ้ำ กว่าจะเดินทางกลับมาถึงห้องก็เล่นเอาค้ำมือตึงตื้น ไม่มีเวลาแม้แต่จะล้างจาน ว่างกึ่งว่าง เหนื่อยก็เหนื่อย อยากรว่าแต่หาแฟนเลย ทุกวันนี้เพื่อนที่เคยสนิทกันก็ยังไม่อยากที่จะพบเจอ ตื่นเข้ามาลุกไปอาบน้ำ สวมเสื้อผ้า ออกไปทำงาน จากนั้นก็กลับมานอน วนลูปแบบนี้ไปไม่รู้กี่ร้อยวันจากทั้งปี อะไรวะจะเป็นชีวิตที่จืดชืดน่าเบื่อขนาดนี้นะ

“ให้ตายสิ...ค่าไฟเดือนนี้จะเท่าไรเนี่ย”

นั่งโง่ ๆ บนเตียงได้สักพัก มองเห็นแสงสว่างจากด้านนอก อดไม่ได้ที่จะดำตัวตัวเองออกมา ดูท่าทางเมื่อคืนคงลืมปิดไฟอีกแล้วแน่ ๆ คชาจึงลุกขึ้นจากเตียงซ้า ๆ เดินงัวเงียออกมาในสภาพไม่เรียบร้อยเท่าไรนัก ขอบกางเกงจะหลุดแหล่มีหลุดแหล่ คอเสื้อตัวที่สวมอยู่เลื่อนลงมาจนเกือบเห็นไหล่ เขาเดินเตาะเตาะออกมาจนกระทั่งถึงจุดสว่างนั้น

“เอ็งตื่นแล้วหรือ? พอดีเลย ซ้าทำข้าวเช้าเสร็จแล้ว ไปอาบน้ำ

แต่งตัว แล้วก็มากินซะ”

นี่เขาฝันอยู่หรือเปล่านะ

ไอ้มนุษย์หน้าตาชื่อบ๊อบที่ยืนยิ้มแป้นอยู่ตรงนั้นนะ มันไอ้เจ้า
ไม่ใช่หรือไง?

เฮือก! เกือบลืมนี่มันย้ายมาอยู่ด้วยแล้ว! แกรมเมื่อ
คืนก็ยังนอนเตียงเดียวกันอีกต่างหาก!

เจ้ากะพริบตาปริบ ๆ มองคชาที่ยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น เขาขยับเข้าไป
ใกล้พร้อมยกมือทักทาย แต่คุณเจ้าของห้องก็ยิ่งซ็อกค้าง ดูท่าทางยังไม่
ตื่นนอนดี พอเจ้าตะเปิบหน้านั้น คชาก็สะดุ้งสุดตัวแล้วถอยออก
ห่างทันที เฟ็งจะจำได้ว่าตอนนี้เขาไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี้เพียงคนเดียวอีก
ต่อไป เจ้าลุกขึ้นมาเตรียมอาหารเข้าเอาไว้มาก่อน เพราะรู้ว่าคชาคงไม่มี
เวลาทำอาหารกินเองแน่ ๆ บางทีคงไปซื้อกินจากด้าวนอก ไม่ก็อดข้าว
เข้าแล้วดื่มแต่กาแฟ ซึ่งเขาไม่ชอบใจสักเท่าไรนักที่จะปล่อยให้คชาใช้
ชีวิตแบบนั้น อุตส่าห์ย้ายมาอยู่ด้วยกันทั้งที จะเอาแต่กินนอนอยู่ห้อง
คนอื่นเฉย ๆ วัน ๆ ไม่ทำอะไร ต่อให้จะเป็นเพื่อนกันก็เถอะ แต่เจ้าก็
รู้สึกเกรงใจ คิดอยากจะทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคชาสักนิด เขามีฝีมือ
ในการทำอาหาร ข้าวเข้าเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้นะ ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่
ของไอ้เจ้าก็แล้วกัน

“ไปล้างหน้าไป บ้วนปากก่อนก็ได้ แล้วค่อยมากินข้าว กินเสร็จ
แล้วจะได้อาบน้ำแปรงฟันทีเดียวเลย”

คชาพูดอะไรไม่ออก ยังคงตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่คุ้นชินเท่าไร
นักกับการใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น แม้ว่านี่จะเป็นไอ้เจ้า คนที่ตัวเองเคย
สนิทมาก ๆ เมื่อสมัยเป็นวัยรุ่นก็ตาม แต่ตอนนั้นก็ไม่ได้สนิทจนถึงขั้น
อยู่บ้านเดียวกัน นอนห้องเดียวกันเสียหน่อย

ทุก ๆ เช้าคชาจะพบเจอกับซากความทรงจำที่ตัวเองทิ้งเอาไว้
เมื่อวาน แต่ดูเข้านี้สิ...ห้องของเขาสะอาดสะอ้าน เป็นระเบียบอย่าง
หาดูได้ยากยิ่ง ดูเท่าที่เคยกอดทิ้งเมื่อวานนี้ถูกเจ้าเอาไปซั๊กให้ อาหาร

เข้าเจาก็เตรียมให้ ชะยะที่มีในห้องเจาก็เอาไปทิ้ง งานซามที่เซไว้เจาก็ล้างให้ ของที่เคยวางระเกะระกะรกรุงรัง เจ้าจัดการใหม่ให้หมด ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นภายในคืนเดียว เจ้าเฟิงจะย้ายมาได้ไม่กี่ชั่วโมง ก็ทำห้องเขาเปลี่ยนไปขนาดนี้เลยหรอเนี่ย

“เสียดายที่ของในตู้เย็นห้องเอ็งมีแค่ไม่กี่อย่าง เลยทำได้แค่เมนูง่าย ๆ ไว้วันนี้ข้าจะออกไปซื้อวัตถุดิบมาเพิ่มนะ เอ็งจะได้กินเมนูอื่นบ้าง เรื่องข้าวเข้าข้าวเย็น ไว้ใจไอ้เจ้าได้เลย”

คซาที่เฟิงล้างหน้าล้างตาเสร็จเดินกลับมายังโต๊ะกินข้าว เบิกตากว่างจ้องมองเมนูอาหารง่าย ๆ ที่เจ้าว่า คซาพูดอะไรไม่ออก นี่เจ้าตื่นตั้งแต่เช้าเพื่อมาหุงข้าว ทำอาหารจานนี้ไว้ให้เขานั่นหรอ...

“อร่อยไหม?”

เจ้าหย่อนตัวลงนั่งข้างกันก่อนเอยถามด้วยรอยยิ้ม ดันจานหมูผัดขิงร้อน ๆ มาใกล้ ช่วยให้คซาตักมันได้สะดวกยิ่งขึ้น เพียงแค่ตักเข้าปากคำแรก ดวงตาของคซาก็เปล่งปลั่งเป็นประกาย แสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าอย่างชัดเจน ถึงจะไม่ได้พูดอะไรออกมา สำหรับคนมองแล้ว นั่นนะถือว่าเป็นคำชมที่ดังที่สุดเลยละ

“อร่อยก็กินเยอะ ๆ เดี่ยววันพรุ่งนี้จะทำเมนูอื่นให้กิน”

คซานั่งเคี้ยวข้าวไปเงิบ ๆ ส่วนเจ้าก็ลุกไปเก็บกวาดของในครัว มองตามแผ่นหลังนั้น พลันรู้สึกเกรงใจขึ้นมา มันก็จริงอยู่ที่เจ้ามาขออาศัยอยู่กับเขา อยากจะทำอะไรแลกเปลี่ยนเล็กๆ น้อยๆ อย่างเช่นการทำอาหารให้กิน ช่วยทำงานบ้านแบบนี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แต่สำหรับคซาแล้ว เขารู้สึกเกรงใจเจ้ามากจริง ๆ มันไม่ใช่หน้าที่ของเจ้า ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าต้องทำขนาดนั้น ตื่นแต่เช้า ลุกขึ้นมาทำอาหารให้กิน ทั้งๆ ที่เมื่อวานเฟิงจะเดินทางมาถึงตอนเกือบเที่ยงคืน ไหนจะเก็บกวาดทำความสะอาดห้องให้อีก นี่มันหน้าที่คนใช้ในละครไทยชัด ๆ

“เจ้า ที่หลังไม่ต้องทำก็ได้”

“ไม่เป็นไร ปกติข้าก็ตื่นเวลานี้อยู่แล้ว เมื่อคืนข้านอนไม่ค่อย

หลับด้วย สงสัยจะยังไม่ชินที่ ก็เลยลุกขึ้นมาเตรียมข้าวเช้าให้แข็งดีกว่า”
“มันเข้าไป”

“ข้าวอยู่ที่บ้านก็ต้องตื่นเช้าขนาดนี้แหละ ออกไปตลาด ซื้อของ
เช้าครัว รอเปิดร้านตอนเช้า ทำอาหารแบบนี้ทั้งวัน มาอยู่ที่นี่สบาย
กว่าอยู่ที่บ้านอีก อยู่那儿ข้าถูกเจ้อ้อยจิกหัวใช้ทุกเช้าค่า”

“งั้นสินะ...” คซาเกือบจะลืมไป เจ้ามั่นเป็นลูกชายคนโตของเจ้
อ้อย เจ้าของร้านอาหารตามสั่งที่ไม่ว่าใครต่อใครที่อาศัยอยู่ละแวกนั้น
เป็นต้องรู้จัก เมื่อก่อนตอนที่เขาอยู่ที่นี่ ก็มีโอกาสได้แวะไปที่ร้านอยู่
บ่อยครั้ง เจ้าเป็นคนพาไป ได้มีโอกาสนั่งมองสองแม่ลูกช่วยกันทำ
อาหาร พอจะเข้าใจเลยว่าทำไมเจ้ามั่นถึงคลั่งไคล้การทำอาหารนัก
ที่แท้ก็มีแม่เป็นโรลโมเดลนี้เอง แม่ของเจ้าทำอาหารอร่อยมาก ดู
ท่าทางยืนเด่นนี่ก็คงถูกส่งมาให้ลูกชายด้วยสินะ

จะว่าไป...ก็แอบคิดถึงอาหารฝีมือเจ้าอยู่เหมือนกัน ไม่ได้กิน
หมูผัดขิงฝีมือเจ้ามานานเท่าไรแล้วนะ ยังอร่อยเหมือนเดิมเลย

“เจ้า แล้วเรื่องการแข่งขันล่ะ?”

“อ้อ เห็นว่าอีกสามอาทิตย์ก็จะเริ่มถ่ายทำอีพีแรก ข้าคงต้อง
เตรียมตัวให้พร้อม ไปญี่ปุ่นก็อาจจะได้แข่งขันเลย”

“อือ”

“เพราะฉะนั้นข้าเลยตั้งใจว่าเวลาว่างที่อยู่ที่นี่ ข้าจะฝึกซ้อมทำ
อาหาร ทั้งของคาวของหวานเลย มาอยู่เฉยๆ ไม่ซ้อมมือ ข้ารู้สึกไม่
สบายใจสักเท่าไร ทุกคนที่ไปแข่งมีแต่คนฝีมือเก่งกาจ ข้าห้ามประมาท
เด็ดขาด”

“ขนาดนั้นเชียว?”

“ใช่ แต่ไม่ต้องห่วง ข้าจะไม่ทำสกปรกเลอะเทอะแน่นอน ขออิม
ครัวเองเป็นที่ฝึกซ้อมก็แล้วกัน”

“จะทำทุกวันเลยหรอ”

“อ่าฮะ ข้าจะทำทุกวันเลย ทำให้เอ็งกินนั่นแหละ ถ้าวันไหนทำ

เยอะ เตี่ยวท่อใส่กล่องให้เอ็งเอาไปแบ่งเพื่อนที่ทำงานกินด้วย”

อะ...ไอ้เจ้า เออจริงดิ เออจริงดิ!

คชามองเห็นรอยยิ้มบนใบหน้ามัน แต่ก็ไม่รู้จะตอบกลับอะไร จึงทำได้เพียงถอนหายใจอย่างปลงๆ เอาเถอะ ถึงยังไงเจ้าก็ไม่ใช่คนทำครัวละเทะ เห็นอย่างนี้ก็เป็นพ่อหนุ่มรักสะอาดคนหนึ่ง ดูจากที่อีกฝ่ายเก็บกวาดห้องให้กันเมื่อคืนก็คงรู้

มีพ่อครัวหัวป่าก์มาอยู่ในห้อง คอยทำอาหารอร่อยๆ ให้กินฟรีทุกวันแบบนี้ มีตรงไหนน่าปฏิเสธกัน ยุคนี่ข้าวยากมากแพง เรื่องปากท้องก็เป็นเรื่องสำคัญ หลังจากนั้นไปอีกสี่เดือนคงต้องโบกมือลาบะหมี่ที่สำเร็จรูปห่อน้อยแล้วสินะ

หลังจากที่กินเสร็จเจ้าก็แย่งเอาจานไปล้างให้ อยากรจะอัปปากเถียง แต่ก็โดนไล่ให้ไปอาบน้ำแต่งตัวเตรียมไปทำงาน คชายังต้องตกใจมากกว่าเดิมที่เห็นว่าเสื้อเชิ้ตกับกางเกงของตัวเองถูกรีดแล้วแขวนเตรียมไว้ให้เรียบร้อย เมื่อคืนคงเห็นเขาหยิบเอาเสื้อผ้าออกมาวางไว้ตรงโซฟา คาดว่าคงจะสวมมันในวันพรุ่งนี้แน่นอน หลังทำอาหารเสร็จจึงแวมมารีดไว้ให้ สรุปลงแล้วเข้าวันนี้คชาแทบไม่ต้องทำอะไรเลย ไอ้เจ้าคุณแลชาติประหนึ่งเจ้าหญิงองค์หนึ่งก็ว่าได้

“เย็นนี้ถ้าจะกลับข้างส่งข้อความมาบอกหน่อยนะ ข้าจะได้กะเวลาทำข้าวเย็นให้เอ็งได้”

“อือ ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทร. บอกกู”

“รับทราบ”

“ไปละ”

“คชา”

“?”

“สู้ๆ ตั้งใจทำงานล่ะ”

มือข้างนั้นยื่นขึ้นมาลูบศีรษะอย่างอ่อนโยน เจ้าเอ๋อให้กำลังใจพร้อมรอยยิ้มสว่างสดใส คชาเดินออกมาจากห้องพร้อมกับหัวใจที่

สิ้นไหวไม่ยอมหยุด เข้ามาในลิปต์ มองเห็นเงาสะท้อนของตัวเองจาก
ในกระจก เขาหน้าแดงไปหมดจนต้องรีบเบือนหน้าหนีภาวนาอายุ
ของตัวเอง ได้แต่ยกมือกุมหน้าอกเอาไว้แน่น สบตาคนโง่มเสียงเบา

เอาอีกแล้ว เจ้าทำเหมือนเดิมเลย เวลาผ่านมานานขนาดนี้ พวก
เขาทั้งคู่ต่างโตเป็นผู้ใหญ่ แต่เจ้าก็ยังทำเหมือนเดิม เมื่อก่อนตอนที่
เรียนด้วยกันหมอนั่นก็ชอบเข้ามาลูบหัวกันแบบนั้น เอ้ยให้กำลังใจ
พร้อมรอยยิ้ม การกระทำของมันช่างอบอุ่นอ่อนโยน ไม่แปลกใจเลย
ที่ตัวเองในวัยนั้นจะเปลวไฟไป

แต่นี้มันก็ผ่านมานานแล้ว คซาเองก็ตัดใจไปนานแล้วด้วยซ้ำ...

ไม่อยากจะเชื่อเลย...ว่าตอนนี้เขาเองก็ยังเป็นเหมือนเดิม ใจ
อาการใจสั่นแบบนี้ หน้าแดงแบบนี้ละ มันฟ้องให้รู้เลยว่าคซายังคง
รู้สึกกับเจ้าเหมือนเดิม

ตลอดทั้งวันคซาดูสดชื่นกว่าปกติจนเจ้านายยังเอ่ยทัก ดู
คล่องแคล่วว่องไว ไม่ซัดซัดอืดอาด ราวกับชาร์จแบตมาจนเต็ม ไม่มี
อาการหัวร้อนฟิดฟิดใด ๆ ทั้งสิ้น เดินตามเจ้านายเข้าห้องประชุมก็ดู
ขยับขันแข็ง พอถูกทักแบบนี้ คซาเองก็ไม่รู้จะตอบกลับอย่างไร ได้
แต่บอกรู้ว่าเพราะข้าวเช้าอร่อยก็เลยมีแรงทำงานแบบนี้

“อือ แหล่งพลังงานยามเช้าสินะ”

“...”

“เป็นสิ่งที่ดี เริ่มต้นวันใหม่ด้วยร่างกายและแรงใจที่สมบูรณ์ถือเป็น
เป็นสิ่งสำคัญ เพราะฉะนั้น...”

คซายิ้มแห้ง ยืนมองเจ้านายคนเก่งที่กำลังเอ่ยคำพูดให้กำลังใจ
อันสวยหรือออกมาไม่หยุดหย่อน เบื้องหน้าเขาคือท่านประธานบริษัท
อายุน้อยร้อยล้าน คุณชินกำลังเป็นที่จับตามองในแวดวงธุรกิจขณะนี้
เห็นว่าเพิ่งจะเรียนจบมาจากต่างประเทศหมาด ๆ หน้าใหม่ไฟแรงเลย
ละ ลงทุนเปิดบริษัทเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของคนรวย
คิดจะทำเมื่อวาน วางแผนวันนี้ วันต่อไปก็เสร็จสิ้นได้อย่างง่ายดาย

ทั้งหมดก็อาศัยแค่สิ่งเล็กๆ ๆ ที่เรียกว่าเงินทุนทั้งนั้น พ่อแม่ของคุณซึนก็ไม่มีธรรมดา แบ่งเงินให้ลูกชายไปตั้งตัวใหม่สักห้าล้านสิบล้านได้อย่างสบาย ๆ เลยละ

“ไม่รู้ว่าข้าวเช้าที่คุณกินมาคืออะไร แต่กินต่อไปนะ”

“ครับ...”

“ผมชอบที่ได้เห็นทุกคนมีไฟทำงานแบบนี้ มันต้องอย่างนี้สิ! ทุกคนต้องขยันกว่านี้!”

แต่ก็นั่นแหละน่า รอบตัวของคซามีแต่คนแปลก ๆ ทั้งนั้นเลย คือ...ถ้าอยากให้ขยันขึ้น ไม่ต้องพูดถึงข้าวเช้าหรือก พูดถึงเงินดีกว่าไหม

คซาปล่อยให้พ่อหนุ่มไฟแรงนั่งพรวดเพื่อถึงหลักการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขต่อไป ส่วนตัวเองก็กลับมานั่งที่โต๊ะทำงาน แอบเปิดหน้าจอโทรทัศน์เพื่อตอบกลับข้อความของใครบางคน เป็นเจ้านั่นแหละที่ส่งข้อความมาทักทาย เขาถ่ายรูปส่งมาให้ด้วย ดูเหมือนว่าในช่วงที่คซาออกมาทำงาน เจ้าได้ใช้เวลาว่างที่มีอยู่ไปกับการซ้อมมือทำอาหารทั้งวันจริง ๆ มีทั้งของหวานของคาว แค่เห็นผ่านหน้าจอโทรทัศน์มือถือยังดูน่ากินขนาดนี้ ของจริงคงต้องน่ากินมาก ๆ แน่นอน

ปกติแล้วคซาจะใช้ชีวิตในแต่ละวันเพื่อรอเวลากลับไปนอนพัก สำหรับวันนี้ก็มีเป้าหมายใหม่เพิ่มเข้ามา เขาเผ้ารอที่จะได้กลับไปกินข้าวมื้อเย็นพร้อมกับไอ้เพื่อนชื้อบื้อคนนั้น พอจัดการทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก็รีบซึ่งกลับทันที ขนาดที่ว่าลิเดินเข้ามาทักยังไม่หันไปสนใจ ปล่อยให้เพื่อนร่วมงานยื่นยกมือเก้อทั้งอย่างนั้น รีบเดินทางขึ้นรถไฟฟ้ามหานครโดยเร็ว พอเปิดประตูห้องเข้าไป ได้เห็นแผ่นหลังของเจ้าที่กำลังยืนจัดจานอยู่ ความรู้สึกเห็น้อยล้ามาทั้งวันก็หายไปทันที

“กลับมาแล้วหรือ? เร็วกว่าที่คิดนะ เอ็งมานั่งนี่สิ”

“เจ้า...” คซาเดินเข้ามาจนถึงโต๊ะอาหาร ก่อนที่จะต้องเบิกตา

กว้างเมื่อพบว่ามีเมนูมากมายกว่าสี่เมนูวางเรียงอยู่บนนั้น ยังมีผลไม้
แกะสลักและของหวานวางข้างกันอีก เขาซ็อกไปเลยเมื่อได้เห็นอาหาร
มือนี้

“นั่งลง กินข้าวซะ”

“เจ้า...มีเงอว์ไปไหม มีกันอยู่สองคนจะไปกินหมดได้ไง”

“เอ็งกินไม่หมด ข้าจัดการต่อได้น่า”

“ทำเยอะแบบนี้มันเปลือง”

“เรื่องของกินไม่มีคำว่าเปลืองอยู่แล้ว”

“ให้ตายสิ...”

เจ้าเอ๋ยยิ้ม ๆ ขยิบตาส่งให้กัน จากนั้นก็เดินไปเปิดโทรทัศน์
เลื่อนหาละครหลังข่าวภาคค่ำ ปล่อยให้เสียงพูดคุยกันของตัวละคร
ดังขึ้นภายในห้องนี้ พอให้บรรยากาศมันไม่เงียบเหงาจนเกินไป คชา
ถอนหายใจยาว วางกระบี่บนเก้าอี้ตัวที่ว่าง คลายเนกไทออก ปลด
กระดุมเสื้อเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มกินข้าวมือเย็นไปเงิบ ๆ แม้ตอนแรก
แอบรู้สึกกังวลว่าจะกินไม่หมด แต่พอได้กินคำแรก ความอ่อยกระแทก
ปากอย่างจัง เขาก็เริ่มตักกินไม่หยุด ไม่ว่าจะจานไหนก็อ่อยไปหมด
ต้มยำกุ้งแซ่บซี้ด ไข่ชะอมจิ้มน้ำพริกกะปิ ปลาราดพริกนี่ก็อ่อย ไข่ตุ๋น
นั่นอีก ยิ่งกินก็ยิ่งรู้สึกเหมือนมีลำแสงลั่นทะลุดอกออกจากปาก ไข่เจ้า
มันทำอาหารอ่อยขนาดนี้แล้วเหอเนี่ย ฝีมือพัฒนาขึ้นเยอะเลยนี่หว่า

“อ๊ะ เจ้า!”

“หือ?”

“มีเงจะทำอะไร”

“นวดไง”

“ไม่ต้องก็ได้”

“นำ เอ็งกินข้าวต่อไปเถอะ”

“แต่...”

“ข้าจะนวดให้ เอ็งจะได้ผ่อนคลาย”

คชาอ้าปากค้างด้วยความตกใจ นิ่งตักไข่ช่อมเข้าปากอยู่ดี ๆ ก็รู้สึกได้ว่าเท้าของตัวเองมันเปื่อยขึ้น เขาหลับตาลงมอง เจ้ามันหายไป เปรียบม้าน้ำอุ่นใส่กะละมังพลาสติกใบเล็ก เดินกลับมาหา ย่อตัวลงนั่งกับพื้นแล้วจับเท้าเปล่าเปลือยทั้งสองข้างของเขาไปแช่ไว้ในนั้น คอยใช้มือบีบนิ้วไปมาเบา ๆ ช่วยให้เขารู้สึกผ่อนคลาย การกระทำเช่นนี้ไม่เคยมีใครทำให้เขามาก่อน อยากจะปฏิเสธแล้วดึงเท้าหนี แต่เจ้าก็รั้งเอาไว้ แล้วบีบ ๆ นวด ๆ ให้นุ่มนวลอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว ทำเอาเจ้าของเท้าใจสั้นไหวไปหมด

เจ้ามันเอาอีกแล้ว ทำตัวแบบนี้อีกแล้ว

“เจ้า ไม่ต้องก็ได้”

“เอ็งนอนไปเถอะ เดี่ยวข้าดูแลเอง”

“แค้ก...”

“นอนพักซะ”

เมื่อก่อนตอนที่คชาป่วยหนัก เจ้าจะปั่นรถจักรยานมาดูแลที่บ้าน ฝ่าไข้ไม่ห่างไปไหน เวลาปกติมันก็ประคบประหมมดีอยู่แล้ว ตอนป่วยเจ้ายิ่งเอาใจใส่กันมากกว่าเดิม อะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ มันช่วยดูแลช่วยทำแทนหมด เมื่อก่อนนั้นก็เคยคิดเหมือนกัน ว่าบางทีสาเหตุที่เจ้ามันทำดีด้วยก็คงเพราะสงสาร ชีวิตของคชาในช่วงนั้นค่อนข้างแย่มากจริง ๆ พ่อแม่ฆ่าตัวตาย เหลือแต่เขาตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ ต้องย้ายมาอยู่ในที่ที่มีแต่คนแปลกหน้า คชาเป็นโรคซึมเศร้า เพื่อนก็ไม่ค่อยสักคน เจ้าถึงได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เข้ามาดูแลกันนับตั้งแต่นั้น

ก็น่าจะรู้ตัวได้แล้วว่านี่มันคือนิสัยของไอ้เจ้า ชอบดูแลคนอื่นใจดีอ่อนโยนแบบนี้กับทุกคนอยู่แล้ว สิ่งที่เจ้าทำให้คชานะ ไม่ได้พิเศษอะไรเลยสักนิดเดียว

คงมีเพียงคชาเท่านั้นที่คิดไปเองอยู่ฝ่ายเดียว รู้สึกไปเองคนเดียว

สำหรับเจ้าแล้ว คชาก็เป็นแค่เพื่อนคนหนึ่งเท่านั้นแหละ

“ก็ฉันชอบแกอะ! ได้ยินไหม”

“ได้ยิน”

“ฉันไม่อยากจะคบกับแกแล้ว”

“...”

“ฉันเป็นเพื่อนกับแกต่อไปไม่ได้จริงๆ”

“งั้นจะเป็นแฟนกันไหมล่ะ”

อีก!

ไอล๊ะครหลังขาวนี้มันก็มาได้จังหวะเสียเหลือเกินนะ แล้วบทแบบนั้นนะมันอะไร! พวกแกสองคนจะคบกันง่ายเกินไปไหมแฮ้ย!

คซาเงยหน้าขึ้นมองภาพเคลื่อนไหวในจอ นั่น อ้าปากพะงาบ ๆ เมื่อพบว่าพระเอกกับนางเอกกำลังจูบกันอย่างชื่นมื่น ทั้ง ๆ ที่เมื่อครู่เพิ่งจะสารภาพความในใจกันเป็นครั้งแรก เขากลืนน้ำตมยำกุ่มลงคอช้า ๆ หันกลับมามองไอ้คนที่นั่งนวดทำให้ตัวเองอยู่ใจระตุกนิต ๆ ที่เห็นว่าเจ้าเองก็นั่งดูละครนั้นอยู่เหมือนกัน

“เจ้า...”

“หือ”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

“อืมแล้วเหอ”

“ยัง แล้วมึงไม่กินเหอ”

“เดี๋ยวขอให้อึ่งต่ออีกนิตก็แล้วกัน”

“ไม่ต้องแล้ว พอแล้ว มากินข้าว”

“น่า นิดเดียว”

“...”

“คซา อึ่งเห็นในละครเมื่อกี่นี้ไหม”

ตึกตัก...

คซาผลอกลั่นหายใจไปชั่วขณะ ลู่ ๆ เจ้าก็เปรยขึ้นมาแบบนั้น ทำเอาเขารู้สึกตื่นเต้นตามไปด้วย ไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเองหรอก

นะว่าหมอนั้นเห็นจากนั้นแล้วอาจรู้สึกสะกิดใจอะไรบางอย่าง ทำให้รู้ซึ่งถึงความรู้สึกที่เขาทำให้สักที เพราะในละครนั้นมันก็เป็นเรื่องราวของการแอบรักเพื่อนตัวเองอยู่แล้ว จู๊ ๆ ไอ้เจ้าหีบเอาเรื่องนี้มาพูดจะไม่พูดถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร แล้วจะให้พูดถึงเรื่องอะไรได้ละ

ถ้าเกิดว่าไอ้เจ้ามันเก็บเอาไปคิด แล้วเริ่มรู้สึกได้ว่าระหว่างพวกเขาทั้งสองคนนั้นมี...

“สองคนนั้นจับกันหลังกินข้าวเสร็จ มันจะไม่ได้รสชาติพริกแกงเหรอะวะ”

“...”

“ແບบปากตายห่า”

ไอ้เหี้ยนี่มันเป็นอะไรนั้กวะ ฮะ!

“ทำหน้าที่แบบนั้นทำไมวะคชา ข้าวไม่อร่อยเหรอ?”

ใช่ ต้มยำกุ้งจัดซิดไปหมดแล้ว กินอะไรก็ไม่อร่อยอีกแล้ว อืม ความเ้งของคนแถวนี้ พอกันที!

3

“คชา”

“ไม่คุย”

“อ้าว เฮ้ย เดี่ยวก่อนสิ จะรีบกลับอะไรขนาดนั้นเนี่ย”

“ยุ่ง”

“อ้อ...”

“หุบปากไปเลยไอ้สิ”

“ตั้งแต่เพื่อนคนนั้นเข้ามาอยู่ด้วยก็ไม่เกล่เกลลเลยน้ำ”

สิเอ๋ยพลงอมยิ้มพร้อมหรีตามองเล็กน้อย คชานั่นหน้าบึ้งใส่ ไม่ตอบกลับอะไรอีก พอหมดเวลาก็รีบเก็บของทุกอย่างแล้วเดินทาง กลับโดยเร็ว รีบเร่งยิ่งกว่าตอนโดนคุณชินเรียกใช้งานเสียอีก สิได้แต่ ยืนโบกมือบายบายส่ง นึกว่าพึ่งรำพันในใจว่าแอบเสียดายอยู่บ้าง ก่อนหน้านี้เขาก็เคยรู้สึกปลื้มในตัวคชาอยู่เหมือนกัน เพราะคชาน่ะสเปก เขาเลย ดูหยิ่ง ๆ เย็นชา เข้าถึงยากก็จริง แต่นิสัยแบบนี้แหละที่เขา มองว่าน่าสนใจ ไหนจะใบหน้าทีแสนจะดูดีนั่นอีก เขาตามจับตาม เอาใจหลายเดือน แต่สุดท้ายก็ได้เป็นเพียงแค่เพื่อนร่วมงานเท่านั้น

สติโดนศขาปฏิเสธรอย่างเด็ดขาด ไม่ขอคบหากับเขาในเชิงนั้น ยังจำวินาทีที่ศขาไวยใส่หน้ากันได้อยู่เลย ทำทางคงจะรำคาญเต็มทีถึงได้อาละวาดอย่างหมดความอดทน บ่นระบายเยอะแยะ ไม่แคร์ภาพลักษณ์อะไรทั้งนั้น จนกระทั่งหลุดปากพูดถึงเรื่องรักแรกของตนเองออกมา

บอกตามตรงว่าตอนแรกก็แอบไม่เชื่อ เพราะนอกจากเรื่องงานแล้วศขาผู้เย็นชาก็ไม่สนใจอะไรอีก ไม่ยกเห็นใครเข้ามาบ้วนเปียนวุ่นวายนอกจากเขา คิดว่านั่นคงเป็นเพียงเรื่องโกหกที่ศขาใช้มาเป็นข้ออ้างก็เท่านั้น

คนอย่างไอ้สติก็เป็นพวกเซนส์ดีเสียด้วย ไม่นานนักก็รู้ว่าแท้จริงแล้วศขาน่ะมีคนอยู่ในใจมาโดยตลอด ไอ้รักแรกคนนั้นนั่นแหละรู้ว่าเป็นเพื่อนกันตั้งแต่มัธยมปลายเลย ซึ่งตั้งแต่วันที่เขามิมีโอกาสได้เจอกับคุณเพื่อนคนนั้น เดิมทีเคยรู้สึกอิจฉาจนสุดซึ้งหัวใจ แต่ตอนนี้หลงเหลือแต่ความรู้สึกสงสารศขาเท่านั้น เพราะดูเหมือนว่าคุณเพื่อนรักที่ชื่อเจ้าจะค่อนข้างซื่อป้อ และไม่ได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่ศขามีให้กันเลยแม้แต่นิดเดียว

ศขานี่น่าสงสารจริงจริงง เป็นกำลังใจให้อยู่ห่าง ๆ ก็แล้วกัน ทางฝั่งศขาคอนนี่ก็รีบเร่งที่จะกลับไปห้องของตัวเองโดยเร็ว ในระหว่างที่อยู่บนรถไฟฟ้าก็ก้มลงมองเวลาบนนาฬิกาข้อมือ รู้สึกตื่นเต้นไปหมด เพราะวันนี้จู่ ๆ เจ้ามันก็ส่งข้อความมาหา กัน บอกว่าอยากจะออกไปเที่ยวข้างนอก ออกด้อันกันด้วยถ้อยคำแสนน่ารักตามประสาเจ้า มีหรือที่ศขาจะทนไหว ทำยที่สุดก็ต้องรีบเร่งจัดการงานให้เสร็จ แล้ววิ่งสี่คุณร้อยกลับห้องตัวเองแบบนี้อย่างไรละ

ก็เขาน่ะ...ไม่ได้ไปเที่ยวกับเจ้านานมาก ๆ แล้วนี่นา

นับตั้งแต่ที่เรียนจบ ศขาก็ไม่ได้กลับไปที่บ้านญาติหลังนั้นอีกเลย ใช้ชีวิตอยู่แต่ที่หอพัก อาจจะมีบ้างที่เจ้าเดินทางมาเยี่ยมเยียนกัน แต่เขารู้สึกเกรงใจถึงได้บอกว่าไม่ต้องมาหา กันบ่อยนักก็ได้ เพราะหมอ

นั่นก็คงไม่สะดวกเดินทางไกล ๆ นานวันเข้า ต่างคนก็ต่างยุ่ง สุดท้ายก็มีเพียงช่องทางออนไลน์เท่านั้นที่ยังพอติดต่อกันอยู่ ถึงจะคุยกันบ่อยขนาดไหน แต่ก็ไม่มีโอกาสได้เจอหน้ากันจริง ๆ อย่างว่าแต่เรื่องไปเที่ยวด้วยกันเลย เอาแค่วิดีโอคอล ทั้งคู่ก็แทบจะไม่มีเวลาทำแบบนั้น พอวันนี้มีโอกาสดังกล่าวได้เจอกับกัน คราก็เลยตื่นตื่นอย่างที่เห็น

ไม่เพียงแค่ว่า เจ้าเองก็เช่นกัน แต่รายนั้นไม่ได้ตื่นตื่นที่จะไปเที่ยวหรอก มันใกล้วันที่เจ้าจะต้องเดินทางไปแข่งขันในรายการทำอาหารนั่นแล้วต่างหาก ถึงแม้ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน เจ้าจะยิ้ม จะหัวเราะ ทำตัวซื่อ ๆ ไปเรื่อย แต่คราก็มองเห็นความรู้สึกกังวลและกดดันในดวงตาคู่นั้น เจ้ากำลังตื่นตื่นกับการแข่งขันรายการใหญ่นี้ด้วยเหตุนี้คราก็รีบกลับมาอาบน้ำแต่งตัว เตรียมจะพาเจ้าออกไปเที่ยวพักผ่อนเสียหน่อย ไม่อยากให้เจ้าต้องรู้สึกกดดันไปมากกว่านี้ ตั้งแต่วันแรกที่ย้ายมา นอกจากซูเปอร์มาร์เก็ตกับตลาด เจ้ามันก็ไม่ได้ออกไปไหนเลย ฝึกทำอาหารอยู่แต่ในครัว ทั้งวันทั้งคืนจดจ่อแต่กับการเตรียมตัวแข่งขัน มันจะเครียดก็ไม่แปลกอะไร

“เราจะไปไหนกันหรือครา”

“เขาวราซ”

“จริงหรือ ไกลไหม”

“ไม่เท่าไร”

“ซ้าไม่เคยไปมาก่อนเลยแฮะ”

คราเก็บของที่จำเป็นใส่กระเป๋าใบเล็ก หันกลับไปมองเจ้าเล็กน้อย อีกฝ่ายสวมเสื้อยืดกางเกงขายาวดูธรรมดา แต่ความดูดีไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย เวลาที่ทำหน้าตานิ่ง ๆ ก็ดูหล่อดีอยู่หรอก แต่พอยิ้มซื่อ ๆ แบบนั้นปุ๊บ ก็กลายเป็นคนละคนกันเลยทีเดียว นั่นสินะ...ไม่ว่ายังไง ไอ้หนุ่มนี่ก็คือไอ้เจ้า หล่อขนาดไหนก็โดนความแปลกกลบหมด แม้ว่า จะโตขึ้นมากแล้ว แต่มันก็ยังเป็นไอ้เจ้าคนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยสักนิดเดียว

คชาจับแขนไอ้หนุ่มร่างโตลงมาจากห้อง กดเรียกรถบริการให้มารับถึงที่ ผ่านตรงนั้นตรงนี้ เจ้ามันก็รีบขี้อือถามทันที พี่คนขับรถพอได้ยินเสียงเจ็อยแจ้วเช่นนั้นก็รีบเอ่ยปากพูดคุยด้วย คนพูดเก่งสองคนคุยจ้อตลอดทาง ส่วนคชานั่งเงิบเขียบ ไม่ปริปากพูดอะไร มันเป็นนิสัยของเขายู่แล้ว คชาไม่ใช่คนมนุษย์สัมพันธ์ดีแบบไอ้เจ้า อ่ยว่าแต่ชวนพูดคุยเลย แม้แต่หน้าก็ยังไม่กล้ามองตรง ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะความจำเป็น เขาก็แทบไม่อยากจะวุ่นวายกับมนุษย์คนอื่นบนโลกนี้เลยด้วยซ้ำ

ผ่านไปหลายสิบนาที ในที่สุดก็เดินทางมาจนถึงจุดที่คชาตั้งใจจะพามา ถนนยาวราชยามตะวันตกดินยังคงคึกคัก มองรอบกายมีแต่ผู้คนและแสงไฟประดับประดา คชาหันกลับมามองเจ้า อีกฝ่ายดูตื่นเต้นมากจริง ๆ ความกังวลความกดดันที่เคยมีมลายหายไปสิ้น คชาแอบรู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง คิดถูกจริง ๆ ที่พาเจ้ามาเที่ยวในแหล่งของกินแบบนี้ พวกเขาทั้งสองคนตัดสินใจที่จะเดินดูของกินร้านนั้นร้านนี้ไปเรื่อย ๆ ลงจากรถมายังไม่ทันไร เจ้าก็ประเดิมด้วยชนมชีพและซาลาเปาก่อนโต คชาที่ยังไม่มีอะไรตกถึงท้องก็เอาด้วย รับขนมปังใส่หมูกันคนละก้อน ระหว่างนั้นก็แอบชำเลืองพ้อครวญหนุ่มเล็กน้อย เวลาที่เจ้ากินอะไร เขาจะเคี้ยวค่อนข้างนาน เพื่อชิมซาบรสชาติอาหารนั้นให้ได้มากที่สุด พินิจพิเคราะห์เครื่องปรุงเงิบ ๆ อยู่คนเดียว ภาพนี้คชาเห็นจนชินตาแล้วละ

จะว่าไปเจ้าก็เป็นอัจฉริยะทางด้านนี้เหมือนกัน บอกได้หมดว่า ในซาลาเปาลูกนี้มีส่วนประกอบจากอะไรบ้าง คชาฟังไปก็พยักหน้าตอบรับไปเงิบ ๆ มาเกี่ยวกับไอ้เนิร์ดก็จะประมาณนี้แหละนะ

จากนั้นเจ้าก็ไปที่ร้านข้าวขาหมู นั่งกินอยู่ตรงโต๊ะตัวเล็ก คชาไม่พูดอะไรมาก ผิดกับเจ้าที่คุยจ้อถึงเรื่องอาหารไม่หยุด เลิกงานมาเหนื่อย ๆ ยังจะต้องพาคณออกมาเที่ยวอีก หิวก็หิว พอได้อาหารที่สั่งก็ก้มหน้ากินไปเงิบ ๆ เจ้ามองภาพนั้นแล้วจึงตักเอาผักใบเขียวที่คชา

เขี่ยไข่ขอบจานมาใส่จานตัวเอง แล้วนั่งกินไปเรื่อย ๆ เจ้าของผักตัวจริง ชะงักไป ภายในห้วงอกสั่นไหวอย่างรุนแรง แม้จะไม่ได้กินข้าวด้วยกันมานานมากแล้ว แต่เขายังคงปฏิบัติกับเขาเหมือนเดิม ใส่ใจกันเหมือนเดิม เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างการไม่กินผัก เจ้าก็ยังจำได้ด้วย

คซารู้สึกดีทุกครั้งที่ได้รู้ว่าจริง ๆ แล้วเจ้าใส่ใจตัวเองมากขนาดไหน

ไม่ใช่ไม่รู้ว่าคุณที่เจ้าทำให้ตัวเองนะ มันเป็นการกระทำที่พิเศษกว่าคนทั่วไป คนอื่นมองมาก็อาจจะคิดว่าสองคนนี่ต้องมีอะไร ๆ กันแน่นอน แต่สำหรับเจ้าแล้ว การดูแลเอาใจใส่แบบนี้เนี่ย มันเป็นเรื่องธรรมดาตามาก ๆ ที่เขาจะทำให้เพื่อนหรือคนในครอบครัวของตัวเอง ก็พอจะเข้าใจอยู่หรอก เพราะจริง ๆ แล้วเจ้ามีคนที่มีสนิทใจด้วยน้อยมาก นอกจากคซาแล้วก็ยังมีเพื่อนสมัยมัธยมไม่กี่คนเท่านั้นเอง เจ้าดูเป็นคนคุยเก่งก็จริง มีคนเข้าหาเยอะก็จริง แต่พอเจอกับนิสัยแปลก ๆ ของเจ้าเข้าไปก็ถอยหนีกันทั้งนั้น

ตอนแรกที่ได้รู้จักกัน คซากำลังอยู่ในช่วงอ่อนแอ ต้องการใครสักคนมาช่วยเหลือมาดูแลอย่างใกล้ชิด สภาพจิตใจของคซาในวันนั้นพังยับเยิน มีเพียงเจ้าที่เข้ามาโอบกอดกัน หมอนั้นดูแลเขาดีกว่าใครมาตั้งแต่ตอนนั้น แต่ไม่คิดเลยจริง ๆ...ว่าจนถึงทุกวันนี้แล้วเจ้าก็ยังจะใส่ใจกันอยู่

จะว่าไ้อ้เจ้ามั่นใจดีก็คงใช่ คซาแอบรู้สึกเกลียดตัวเองนิดหน่อยที่บังเกิดความรู้สึกไม่ดีขึ้นมา...ถ้าการใจดีของไ้อ้เจ้ามันคือการดูแลใส่ใจ ทะนุถนอมทุกคนแบบนี้ เขาก็ไม่อยากจะไ้อ้เจ้ามั่นใจดีกับใครไปมากกว่านี้อีกแล้ว

คซาก็กินไปได้ไม่กี่อย่างก็เริ่มอึด แต่เจ้ามั่นใจยังยึดได้อีก ไ้อ้ที่กินไปเหมือนยังจุได้ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของกระเพาะอาหารเลยด้วยซ้ำ บางทีข้างในนั้นอาจจะมีหลุมดำขนาดใหญ่อยู่ก็เป็นได้ เจ้ากินเยอะมาก ๆ สวาปามไม่หยุด เดินผ่านร้านอะไรน่าสนใจมันก็แวะเข้าไปซื้อกิน ที่พา

มาเที่ยววันนี้คชาทำหน้าที่เดินตาม ส่วนไอ้ฉันก็กินเอาๆ ยัดเสียยิ่งกว่ายัด คชามองเห็นเจ้ากินบะหมี่แห้งกับบะหมี่น้ำจนเกลี้ยงก็เริ่มรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา มองทั้งสองขามันด้วยสีหน้าอึ้งๆ

“ปะ เราไปกันต่อเถอะ”

เจ้อ้อยเลี้ยงไต่ปีศาจตัวนี้มาโดยตลอดงั้นหรือ

คชาอดคิดไม่ได้ว่าถ้าหากเขามีลูกที่กินเก่งขนาดนี้ สักวันคงหมดตัวเพราะค่าของกินลูกแน่นอน

“อันนี้อร่อยมาก”

“อือ”

“คชาๆ เอ็งลองชิมดู”

“ไม่เป็นไร อิ่มแล้ว”

“โห ขนมอบ้อง เอา!”

“เจ้า”

“เอ็ง ข้าอยากกินหอยทอด ไปกันเถอะ”

“มึง”

“เสร็จแล้วเอาไอติมกะทิต่อนะ”

“มึงหยุดกินสักทีเจ้า!”

คชาปวดหัว เห็นแต่ละอย่างที่เจ้ายัดเข้าปากแล้วเขาก็รู้สึกจุกแถม ทั้งหอยทอด ก๋วยจั๊บ ของหวานอีกสารพัด น้ำหวานเอเย่ ชานมไข่มุกเอเย่ ไอ้พ่อครัวนี่มันซักจะกินเยอะเกินไปแล้วนะ อะไรจะแะกินมันทุกอย่างขนาดนั้น ไม่อึดไม่จุกสักหน่อยหรือ เขาน่ะยอมแพ้ไปตั้งแต่ข้าวขาหมูแล้วนะ แต่ดูเหมือนเจ้ายังไหว ยังคงกินต่อได้สบายๆ แอบรู้สึกเป็นห่วงอยู่เหมือนกัน กินเยอะขนาดนี้ตลอดเลยหรือเปล่านั้น ถ้ากินเยอะขนาดนี้แล้วไม่กลัวจะเป็นโรคนี้โรคนี้หรือ เรื่องน้ำหนักอีก เจ้ามันกินเยอะแบบไม่กลัวอ้วนเลยนะเนี่ย

คชาซะงักไปเล็กน้อยเมื่อนึกถึงภาพลอนหน้าห้องแกร่งของไอ้เจ้า ทุกครั้งในตอนเช้ามันอาบน้ำเสร็จ จะชอบเดินเปลือยท่อนบน

ออกมา เช็ดผมไปด้วย ฮัมเพลงไปด้วย จริงอยู่ที่คชาเคยบอกว่าแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนออกมา แต่ดูเหมือนเจ้าจะถอดเสื้อแบบนี้จนเคยชินไปเสียแล้ว

นั่นแหละที่ทำให้คชาแปลกใจ ถ้าเกิดว่าเจ้ามันกินเยอะขนาดนี้ทุกมื้อ ๆ ไหนจะอาหารที่มันฝึกทำที่ห้องอีก มันทำเองกินเองแบบนั้นแทนที่จะลงพุง แต่กลับหุ่นฟิตเฟิร์มบึ้งบึ้งไปได้ยังไงกันนะ

“อ้อ จริง ๆ แล้วข้าออกกำลังกายทุกวันนะ ตอนอยู่ที่บ้านข้าก็ออกทุกวัน ข้ากินเยอะ ก็ต้องออกเยอะหน่อย”

“แล้วมาอยู่ที่นี่ไปแอบออกกำลังกายตอนไหน”

“ก็ตอนที่เอ็งออกไปทำงานไง ตอนเช้าด้วย ข้าตื่นขึ้นมาออกกำลังกายในห้อง ออกเสร็จก็เตรียมข้าวเช้าไว้ให้ เตรียมเสร็จก็ไปปลุกเอ็งให้ตื่น ไหนจะทำงานบ้านอีก”

เหลือเชื่อเลยจริง ๆ ใ้เจ้ามันใช้ชีวิตเหมือนวันหนึ่งมีสามร้อยชั่วโมงได้ยังไงกัน

“คชา ๆ เอ็งหันหน้ามา”

“อะไร”

“อันนี้อร่อยมากจริง ๆ ลองชิมดู”

“ไม่เอา อิ่มแล้ว”

“นะ ลองชิมดู อ้าปาก”

“...”

“ข้าจะป้อน”

ตึกตัก...

เอาอีกแล้ว หัวใจหนอหัวใจ ทำไมไม่รักดีเอาเสียเลย เจ็บแล้วไม่เคยจะจำ ก็รู้ทั้งรู้ว่าไฉนไม่เคยคิดอะไรด้วยสัณนิธ แต่ก็ยังจะผลอผลไปกับเขาอยู่นั้น

คชาค่อย ๆ ขยับเข้าไปใกล้ รอให้เจ้าเป่าแกว๋กั๋งร้อน ๆ ใ้กัน จากนั้นจึงอ้าปากรอ เจ้าป้อนให้ด้วยความระมัดระวัง แต่ก็ผลอทำ

ขอสละอะตอมขอปากนิดหน่อย คชากำลังคิดจะตัวลั่นเลย แต่เจ้าก็
ไวกว่า ใช้ปลายนิ้วโป้งลูบออกให้อย่างเบา มือ คซาเบิกตากว้างเมื่อ
เห็นลิ้นของเจ้าเลียปลายนิ้วของตัวเองข้างนั้น

“ไปกันต่อเถอะ”

ไอ้เจ้าทิ้งระเบิดลูกใหญ่เสร็จก็หันหลังเดินนำไปก่อนแล้ว เหลือ
เพียงคซาที่ยังยืนสูดลมหายใจเข้าออกลึก ๆ อยู่ที่เดิม ยกมือลูบอกตัว
เองเบา ๆ ปล่อยให้ตัวเองสงบจิตสงบใจว่านี่หน่อย ไอ้เจ้าก็ทำตัวปกติ
ของมัน ไม่เห็นมีอะไรให้ต้องตื่นเต้นเลย หมอนั้นไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น
แหละ มีแค่เขาที่คิดไปเอง ห้วนไหวไปเองเพียงข้างเดียว

เฮ้อ...แยะจริง ๆ แบบนี้ไม่ดีเอาเสียเลย คซาต้องรู้จักควบคุม
อารมณ์กับความคิดของตัวเองให้ดีกว่านี้แล้ว

“มาทางนี้ ตรงนั้นคนเยอะ”

เจ้าเอ่ยพร้อมยื่นมือมาจับมือข้างหนึ่งของคซาเอาไว้แน่น
เจ้าของมือใจสันไม่หยุด ก้มลงมองมัน สลับกับเงยหน้ามองเพื่อนตัว
เอง เจ้ามองไปรอบตัว มองเห็นอะไรที่น่าสนใจก็จะชี้ให้ดูแล้วเอ่ยถาม
หันมายิ้มให้กันเป็นระยะ ดูใสซื่อบริสุทธิ์เสียจนคซาแอบอยากตบหน้า
ตัวเองแรง ๆ สักที ดูสิ...มีแต่เขาที่คิดถล่ำลิกไปเองคนเดียวแล้วแอบมา
ก่นด่าในใจ ทั้งที่มันก็ไม่ใช่ความผิดของไอ้เจ้าเสียหน่อยที่ไม่ไว้รักกัน
ไม่ได้มองกันในแง่อื่น เจ้ามันไม่ได้ผิดเลยสักนิดที่คิดกับคซาเพียงแค
เพื่อน ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...มันยากมากจริง ๆ ที่จะห้ามไม่ให้ตัวเอง
เพลอห้วนไหวไปกับการกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เจ้าทำให้กัน

เพื่อนก็เพื่อนวะ มาถึงขั้นนี้แล้ว คงทำอะไรไม่ได้แล้วละ เตรียม
ตัวไปนั่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวในวันแต่งงานของไอ้เจ้าก็แล้วกัน

ฉีก!

โธ้ย! เจ็บหัวใจ แคคิดว่าไอ้เจ้ามันมีเจ้าสาว ก็หมดแรงจะเดิน
เที่ยวต่อแล้วอะ

“คซา? เหนื่อยแล้วหรือ”

“เจ้า ถามอะไรหน่อย”

“อ้อ ว่ามาสิ”

“มึงนะ...จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีแฟนเธอ”

“ยังนะ เอ็งถามทำไม”

“ก็ถามเฉยๆ ไม่ได้หรือไง”

คซาเอ่ยเสียงเรียบ หันกลับไปสนใจศาลเจ้าตรงหน้า เขาตั้งใจจะแวะที่นี้เป็นที่สุดท้าย จากนั้นก็จะกลับห้องแล้ว ในเวลานี้ทำอะไรไม่ได้มาก นอกเสียจากขอพรธรรมดาทั่วไป ถ้าอยากจะทำอะไรก็คงต้องมาเร็วกว่านี้หน่อย อันที่จริงแล้วคซาไม่ค่อยนับถือหรือเชื่อในเรื่องโชคอะไรพวกนี้สักเท่าไรนัก ทั้งชีวิตเคยขอพรกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ไม่กี่ครั้ง แต่เพราะรู้ว่าเจ้าในตอนนี้งำลังมีจิตใจไม่มั่นคง คิดว่าถ้าหากพามาไหว้มาขอพรเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็อาจจะช่วยบรรเทาความเครียด ความกังวลนั้นไปได้บ้าง และพอหันกลับไปมองคนข้างตัว ได้เห็นว่าเจ้ากำลังมองกันด้วยรอยยิ้มบาง ๆ อยู่ก่อนแล้ว ไม่พบความรู้สึกกดดันในดวงตาคู่นั้นอีก คซาก็รู้สึกดีใจขึ้นมาในทันที

“จริง ๆ แม่จะไปขอลูกสาวเพื่อนแม่ให้ เขาเป็นรุ่นน้อง ยังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ คณะพยาบาลมั้ง หน้าตาก็น่ารักมากเลย”

“อ้อ...”

คซาอยากจะย้อนเวลากลับไป เขาไม่ควรพูดถึงประเด็นนี้เลย! เป็นยังไงล่ะไอ้คนเก่ง ต้องมารู้เรื่องน่าเจ็บใจแบบนี้ล่ะ!

ไอ้เจ้าก็ปากหมา อุตส่าห์พามาไหว้เจ้าขอพร มันยังจะพูดเรื่องน่าหงุดหงิดให้ฟังอยู่ได้ เดี่ยวเถอะ

“แต่ตอนนี้ก็ไม่ได้ติดต่ออะไรกันแล้ว ข้าว่าน้องเขาคุยไม่ค่อยรู้เรื่องสักเท่าไร ไปกันไม่ได้หรอก”

มึงนั่นแหละที่คุยไม่รู้เรื่อง ยังจะไปโทษน้องเขาอีก!

“ไม่มีใครเข้าใจข้าได้ดีไปกว่าเอ็งแล้ว คซา”

“...”

“ขอบคุณที่พาข้ามาที่นี้นะ ข้าไม่เคยียดแล้วละ”
 นี่...มันรู้หรือว่าพามาที่นี้เพราะอะไร
 ที่เรื่องนี้ละฉลาดเชียว! เรื่องอื่นมันทำไมไม่เห็นจะฉลาดให้ได้
 เท่านั้นบ้าง!

“เสียดายไม่มีผ้าแดงมาให้หัวขอพร เรามาช้าเกินไป มึงก็ขอพร
 ปากเปล่าเอาทีแล้วกัน” คซาเอ่ยตัดบท ไม่อยากพูดเรื่องนั้นต่อแล้ว
 รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ไปหมด อยากจะรีบไหว้ รีบกลับห้องไปนอน
 พักผ่อนซะที เขาพนมมือขอพรแบบลวก ๆ ใช้คำขอพรแบบธรรมดา
 ทั่วไป ขอให้มีความสุข ขอให้เจริญรุ่งเรือง เหมือนอย่างคนอื่น ๆ อีก
 เป็นร้อยเป็นพันที่ต้องการแบบนั้น

แต่ไม่รู้ว่าจะไรดลใจ เขาถึงแอบชำเลืองมองคนข้างตัวนิดหน่อย
 ในใจปรากฏคำขออีกอย่างเพิ่มขึ้นมา

จะลองขอแบบนี้ไป...ก็คงไม่เสียหายอะไรหรอกมัง

ขอให้ตัวเองเป็นคนพิเศษเพียงคนเดียวของเจ้า

ขอให้ความรู้สึกนี้ถูกส่งไปถึงเจ้าสักครั้ง แค่นั้นก็พอแล้วละ...

จะเพื่อฝันกันไปไหมนะ หลังจากที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ยินคำขอพร
 นี้ ก็อาจจะหัวเราะจนฉี่ราดเลยก็ได้

“ขอพรอะไรดีนะ...” เจ้าเอ่ยพิมพ์ ทำสีหน้ายุ่งยาก ตัดสินใจ
 ไม่ได้ว่าจะขอพรอะไรดี

“ขออะไรก็รีบขอ อยากกลับแล้ว” คซาเอ่ยด้วยน้ำเสียงติด
 ราวาณู ก้มลงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่น แต่ยังไม่ทันที่จะได้ทำ
 อะไรไปมากกว่าปลดล็อกหน้าจอ เขาก็ต้องเงยหน้ามองเพื่อนข้างตัว
 ด้วยสีหน้าอึ้ง ๆ หลังจากที่ได้ยินคำขอพรของเจ้าดังขึ้น

“รู้แล้ว”

“...”

“ข้าขอให้เอ็งสมหวังในพรที่ขอ”

“เจ้า...”

“ข้ามีทุกอย่างอยู่แล้ว ไม่รู้จะขออะไร เลยอยากขอพรให้เอ็ง
แทนก็แล้วกัน เพราะสำหรับข้า เอ็งสำคัญมาก ๆ จนอยากให้อีงมีแต่
ความสุขตลอดไปเลย”

“...”

“ขอให้คชาสมหวังทุกอย่าง”

“...”

“เพราะถ้าคชาสมหวัง ไอ้เจ้าคนนี้ก็คงสมหวังเหมือนกัน”

ศบอ ยาบ